

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΑ΄
ΜΑΡΤΙΟΣ 2019
Ἄρ. Φύλ. 879

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 879, ΜΑΡΤΙΟΣ 2019

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Δ/ντής Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναίος
Άλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επιμέλεια:

«Χριστιανική Έλπίς»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677421

Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Άσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:

Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

6074010115324

Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές
τοῦ ἔξωτερικοῦ

IBAN: GR 94 0171 0740 0060 7401
0115 324

Περιεχόμενα

Άναθέρμανση	75
«Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις»	76
Μάνα Παναγιά (ποίημα)	78
Μόνο μιά λέξη (Β')	79
Ἡ ἐπιλογή τῆς πίστεως	80
Ἀποκρία καί ἐτοιμασία.....	82
Ὁ νεομάρτυς Μιχαήλ Μαυρουδῆς.....	84
Ἡ ἔλλογος σιωπή.....	86
Οἱ τρεῖς θρόνοι	88
Ποιός θά κολυμπήσει;.....	90
«Τό καταλληλότερον ράπισμα»	92
Βιβλιοπροτάσεις.....	93
Τά sms τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.....	94
Μικρά παραδείγματα, μεγάλα μαθήματα	96
Συμφωνία ἢ ταπεινωτική συνθηκολόγηση;	97
Αἶμα μαρτυρικό (διήγημα)	100
Συζητώντας τά γεγονότα	102

76

82

92

Ἀναθέρμανση

Σάν νεφέλη ὁλόφωτη περιβάλλουν τήν Ἐκκλησία οἱ ἅγιοι τῆς πίστες μας, τή χειραγωγοῦν μέ τή διδασκαλία τους, τήν ἐμπνέουν μέ τό μαρτύριό τους καί πρεσβεύουν στόν Κύριο γιά τόν κάθε πιστό πού τούς ἐπικαλεῖται. Εἶναι θεϊκή χορηγία καί ξεχωριστή εὐλογία ὅτι στόν μήνα αὐτό προβάλλει ἡ μνήμη τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα μαρτύρων (9 Μαρτίου), πού μαρτύρησαν στή Σεβάστεια τοῦ Πόντου τό 320 μ.Χ.. Καθώς μᾶς περιμένει ἐκεῖ, στά πρόθυρα τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ ἱερή μνήμη τους μοιάζει νά μᾶς κατευοδώνει στόν ἀγώνα τόν καλό πού τώρα ἐντείνεται καί νά μᾶς ἐνθαρρύνει νά μή λιποψυχήσουμε.

Στρατιῶτες βασιλικοί οἱ ἅγιοι Τεσσαράκοντα, μέ καταγωγή εὐγενῆ καί παρουσία λαμπρή, διακρίνονταν ἀπό τούς συναδέλφους τους στή σωματική ρώμη καί στήν ψυχική ὁμορφιά, στό ἦθος καί στήν τόλμη, προσόντα πού τούς εἶχαν ἐξασφαλίσει τήν ἀναγνώριση τῶν προϊσταμένων. Κι ἐνῶ προέρχονταν ἀπό διάφορες πόλεις τῆς αὐτοκρατορίας ὁ καθένας, ἀπό διαφορετική οἰκογένεια, κοινωνική τάξη, μορφωτικό ἐπίπεδο, εἶχαν ὅλοι τους κάτι τό κοινό: τή θερμουργό πίστη στόν Χριστό. Κατά τήν ἀνάκρισή τους ἀπό τόν ἔπαρχο τῆς Σεβάστειας Ἀγρικόλα, ὅταν ἐκεῖνος ρωτᾷ τόν καθένα νά μάθει τό ὄνομά του, παίρνει ἀπό ὅλους τήν ἀπάντηση «Χριστιανός εἰμι!».

Αὐτή ἀκριβῶς ἡ ιδιότητα ὅτι εἶναι Χριστιανοί, δηλαδή «τοῦ Χριστοῦ», σ' Ἐκεῖνον ἀνήκουν, γιά Ἐκεῖνον ζοῦν, εἶναι πού κράτησε τό φρόνημά τους ἀσάλευτο, τήν ἀποφασιστικότητά τους ἀκαμπτη, τή θέλησή τους ἀδούλωτη. Περιφρόνησαν τή δόξα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀπέκρουσαν ἀποτελεσματικά τίς ἀπειλές του, ἐξουδετέρωσαν τήν πολεμική του. Κι ὅταν ἐπάνω στήν παγωμένη λίμνη κρουστάλλιαζαν τά σώματά τους, πέτρωνε τό αἷμα στίς φλέβες καί σχίζονταν οἱ σάρκες ἀπό τήν παγωνιά, μπορούσαν ὅλα νά τά ἀψηφοῦν, διότι ἐνιωθάν πολίτες ἄλλου κόσμου. Ἡ ἐπικοινωνία μέ αὐτόν τόν «ἐπέκεινα κόσμου», ὁ πόθος τοῦ παραδείσου, τόν ὁποῖο ἤδη βίωναν, τούς ὕψωσε πάνω ἀπό τά γήινα καί τούς χάρισε τήν αἰώνια δόξα.

Αὐτόν τόν πόθο ἄς ἀναθερμάσουμε κι ἐμεῖς στίς ψυχές μας, καθώς προχωροῦμε στήν ἀγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Πλήθος τά προβλήματα, μικρά καί μεγάλα, σκοτίζουν τήν καθημερινότητά μας. Κι ἐμεῖς, οἱ σημερινοί χριστιανοί, νιώθουμε συχνά νά πνιγόμεστε μέσα σ' αὐτά. Δέν φταῖνε γι' αὐτό τά προβλήματα, τά ὁποῖα ἄλλωστε πάντα θά ὑπάρχουν. Φταίει ὅτι ἀτονεῖ μέσα μας ἡ θέα τοῦ Θεοῦ, ὁ πόθος τοῦ οὐρανοῦ. Περαιστικοί εἵμαστε ἀπό αὐτό τόν κόσμο. Ἄς μήν ἀφήσουμε νά κυριαρχήσει μέσα μας ἡ παγωνιά του. Πρεσβεύουν γιά μᾶς οἱ ἅγιοι σαράντα στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ, οἱ νικηφόροι ὁπλίτες τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

«Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις»

Ἀνάμεσα στά «χαῖρε» πού ἀπευθύνουμε στήν Θεοτόκο κατά τήν Α΄ στάση τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου συγκαταλέγεται κι αὐτό: «Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις». Χαῖρε, δηλαδή, ἐσύ, μέσῳ τῆς ὁποίας ἀνακαινίζεται ἡ κτίσις.

Σύμφωνα μέ τήν ἀγία Γραφή ὁ κόσμος εἶναι κτιστός, εἶναι κτίσις, εἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. Τόν δημιούργησε ὁ Θεός ἀπό τό μηδέν, ἀπό τό τίποτε. Δέν εἶναι ἀθάνατος, ὅπως πίστευαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Ἔχει ἀρχή καί συνεπῶς θά ἔχει καί τέλος. Αὐτή εἶναι ἡ μοίρα τῶν κτιστῶν. Μόνον ὁ ἄκτιστος Θεός εἶναι ἀθάνατος, μόνον αὐτός, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἔχει «ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον» (Α΄ Τι 6,16).

Ἐντούτοις ὁ Θεός δέν ἐπιθυμοῦσε νά πεθάνει ὁ κόσμος. Ἀντιθέτως, ἤθελε νά ζήσει γιά πάντα. Δέν τόν δημιούργησε γιά τόν ὄλεθρο καί τό μηδέν, ἀλλά γιά τήν ἀφθαρσία καί γιά νά μετάσχει στήν ἀτελεύτητη μακαριότητά Του. Πῶς ὅμως θά γινόταν αὐτό; Πῶς ὁ κόσμος θά ξεπερνοῦσε τήν φθορά; Μία μόνο δυνατότητα ὑπῆρχε: ἔπρεπε νά συνδεθεῖ μέ τόν Θεό, μέ τό ἄκτιστο. Δέν γινόταν ἀλλιῶς. Δέν ὑπῆρχε ἄλλη πηγὴ ζωῆς καί ἀθανασίας. Γι' αὐτό τόν λόγο ἔκανε ὁ Θεός κάτι μοναδικό: προίκισε τόν ἄνθρωπο, τό τελειότερο δημιούργημά του, μέ τὰ χαρακτηριστικά του· τόν ἔπλασε, ὅπως λέει ἡ Γραφή, «κατ' εἰκόνα» του (Γέ 1,26). Τί θά πῇ αὐτό; Θά πῇ κυρίως ὅτι ὁ ἄνθρωπος, μόνος αὐτός ἀπό ὅλα τὰ κτίσματα, ἔχει ἐλευθερία. Διότι αὐτό χαρακτηρίζει προπάντων τόν Θεό: ἡ ἐλευθερία, τό ὅτι δέν περιορίζεται ἀπό τίποτε.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπόν δημιουργήθηκε ἐλεύθερος. Αὐτό σημαίνει δύο πράγματα: πρῶτον ὅτι μπορούσε, κτιστός αὐτός, νά συνδεθεῖ μέ τό ἄκτιστο, τόν Θεό, καί δεύτερον ὅτι μπορούσε νά ἀρνηθεῖ αὐτή τήν σχέση. Ἄν δεχόταν νά συνδεθεῖ μέ τόν Θεό, θά ὀδηγοῦσε τόν ἑαυτό του καί τόν κόσμο πού ἐκπροσωπεῖ στήν θέωση, ἐνῶ

ἂν ἄρνούνταν, τότε κι αὐτός καί ὅλη ἡ κτίσις θά πέθαιναν ὁριστικά.

Ὡστόσο ὁ ἄνθρωπος ἐπέλεξε τό δεύτερο. Ἀντί νά ὑπακούσει στόν Θεό καί νά συνδέσει μαζί του τόν ἑαυτό του καί τόν κόσμο, ὑπάκουσε στόν διάβολο καί ἐπιδίωξε τήν αὐτοθέωσή του. Ἐπειδή ὅμως ὡς κτιστός εἶναι, ὅπως εἶπαμε, θνητός, αὐτό πού πέτυχε ἦταν νά παγιώσει στήν ὑπαρξή του καί στήν κτίσις τήν κατάσταση τοῦ θανάτου. Ἐκτοτε τόσο ὁ ἴδιος ὅσο καί ὁλόκληρη ἡ δημιουργία εἶναι δοῦλοι τῆς φθορᾶς (βλ. Ρω 8,20).

Ὅμως ὁ Θεός, πού ἀγαπᾷ ἄμετρα τόν κόσμο, θέλησε νά δώσει στό πλάσμα του μία δεύτερη εὐκαιρία. Ὁ πρῶτος Ἀδάμ ἀπέτυχε. Ἐπρεπε λοιπόν νά ὑπάρξει ἕνας νέος Ἀδάμ, ὁ ὁποῖος νά ὑπερβεῖ τήν ἀποτυχία τοῦ πρώτου, νά νικήσει τόν θάνατο γιά πάντα καί νά ἀνακαινίσει ἔτσι τήν κτίσις.

Αὐτός ὁ Ἀδάμ εἶναι ὁ Χριστός. Τί εἶναι ὁ Χριστός; Εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ πού ἐγινε ἄνθρωπος. Εἶναι ὁ Θεός πού ἔνωσε στόν ἑαυτό του τήν θεία μέ τήν ἀνθρώπινη φύση. Καί ἐδῶ παρεμβάλλεται οὐσιωδῶς τό πρόσωπο τῆς Θεοτόκου. Ὁ νέος αὐτός Ἀδάμ ἔπρεπε νά γεννηθεῖ, ὅπως συμβαίνει μέ ὅλους τους μεταπτωτικούς ἀνθρώπους. Γιά τόν ρόλο τῆς μητέρας του ἐπελέγη ἡ «κεχαριτωμένη», ἡ «εὐλογημένη ἐν γυναιξίν» παρθένος Μαρία (Λκ 1,28-29). Ἡ Μαρία, αὐτή ἡ ταπεινή κόρη τῆς Ναζαρέτ, δέν ἀποτελεῖ παρωνυχίδα στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ὅπως φλυαροῦν οἱ αἰρετικοί. Ἀντιθέτως, εἶναι μία κορυφαία στιγμή του. Εἶπα πῶς πάντως ὅτι ἡ σύνδεση τοῦ κτιστοῦ μέ τό ἄκτιστο προϋπέθετε τήν ἐλευθερία τοῦ Ἀδάμ γιά νά πραγματοποιηθεῖ ὅτι δέν μπορούσε νά συμβεῖ χωρίς τήν ἐλεύθερη συγκατάθεσή του. Τό ἴδιο ἀπαιτεῖται καί τώρα. Ἐπρεπε ὁ ἄνθρωπος νά συμφωνήσει γιά νά ὑπάρξει ὁ Χριστός, δέν γινόταν ἀλλιῶς. Αὐτή τήν ἐλεύθερη συμφωνία τῆς ἀνθρωπότητας τήν ἐκφράζει ἡ Παρθένος. Ὅταν εἶπε στόν ἄγγελο Γαβριήλ πού τῆς εὐαγγελίστηκε τό θεῖο μήνυμα, «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμά σου» (Λκ 1,38), συγκατένευε μαζί της ὅλο τό γένος μας καί κατὰ συνέπειαν καί ὁλόκληρη ἡ δημιουργία.

Ἔτσι ὁ Θεός σαρκώθηκε καί ἔστησε τήν σκηνή του ἀνάμεσά μας (βλ. Ἰω 1,14). Καί ὅπως τό εἶχε σχεδιάσει, γεύτηκε ὅλη τήν τραγωδία μας καί δέχτηκε ἀκόμη καί νά πεθάνει γιά μᾶς. Ὡστε ἔπειτα, μέ τήν ἀνάστασή του, νά μᾶς ἀναστήσει ἀπὸ τόν θάνατο καί νά λυτρώσει ἀπὸ τὰ δεσμά του ὅλη τήν κτίσις. Ἀπὸ τότε καί στό ἐξῆς ἡ ζωὴ μας καί ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου ἔχει νόημα. Δέν εἴμαστε μιά μάζα προορισμένη γιά τήν ἀπώλεια. Εἴμαστε «τέκνα Θεοῦ καί οὐπω ἐφανερώθη τί ἐσόμεθα» (Α΄ Ἰω 3,2).

Τήν χάρι αὐτή τήν ὀφείλουμε στό «ναί» τῆς Παναγίας. Χωρίς αὐτό δέν θά εἶχαμε καμιά προοπτική. Ἀξίζει λοιπόν νά τήν μακαρίζουμε γιά τήν τεράστια συμβολή της στό ἔργο τῆς σωτηρίας μας, καί ἀξίζει νά ἔχει τήν πρώτη θέση στήν καρδιά μας μετὰ τόν Ἐνα.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Μάνα Παναγιά

Μάνα Παναγιά,
οι δρόμοι της πατρίδος μου
σφραγίδα ἔχουν τῆς προστασίας σου
μικρά, γραφικά ἐξωκκλήσια.
Τά βουνά μας κι οἱ κάμποι μας
εὐωδιάζουν ἀπό τίς προσευχές σου γι' αὐτήν.
Τά ὀνόματα τῶν παιδιῶν μας
ἀριθμοῦν τά θαύματα τῆς πρεσβείας σου
καί εἶναι τό λιβανωτό τῆς εὐγνωμοσύνης
αὐτοῦ τοῦ λαοῦ στήν ἀγάπη σου
δακρύβρεχτοι κόμποι στό κομποσχοῖνι τοῦ Γένους μας.
Οἱ θαυματουργές σου εἰκόνες
διαρκῆς παρουσία καί παράκληση
στή σταυρική πορεία τῶν ψυχῶν μας.
Καί τώρα πού ξανά οἱ καιροί μας μαίνονται
καί τά κύματα τῆς ἀδείας ὑψώνονται,
τώρα πού δυσώδεις καπνοί
βεβηλώνουν τόν ἁγιασμένο ἀέρα τῆς πατρίδας μου,
ἔλα καί πάλι, Μάνα Παναγιά,
θυμίαμα εὖοσμο τῆς Χάριτος,
νά διαλύσεις τῆς ἀσεβείας τούς καπνούς.
Μέ τούς κρουνοὺς τῶν δακρύων σου
νά σθήσεις τίς πυρκαγιές πού μᾶς κύκλωσαν.
Κιβωτέ χρυσωθεῖσα τῷ Πνεύματι,
σῶσε καί πάλι τό Γένος μας
λιτανεύοντας τήν εἰκόνα τοῦ Υἱοῦ σου
στήν ἐρημιά τῶν ψυχῶν μας.
Ὁδήγησέ μας στήν Κιβωτό τῆς Ἐκκλησίας Του,
γιά νά σωθοῦμε ἀπ' τήν πλημμύρα τῆς ὕβρης μας.
Στρατηγέ μας ὑπέρμαχε,
λύτρωσέ μας ἀπό τά δεινά τῶν ἐπιλογῶν μας
καί χάρισε πάλι τά νικητήρια στό λαό τοῦ Θεοῦ.

Δέσποινα Δαμιανίδου

Μόνο μία λέξη (Β')

Ἡ λέξη πού πρίν ἀπό δέκα ἀκριβῶς χρόνια εἶχα γράψει* πῶς θά κρατοῦσα, ἐάν ἦταν νά ξεχάσω ὅλες τίς ἄλλες, ἦταν ἡ λέξη «εὐχαριστῶ». Σήμερα ὅμως, μετὰ ἀπό τόσον καιρό καί τόσο παραλογισμό, θά προσπαθοῦσα νά χωρέσω καί μιάν ἄλλη μαζί μ' αὐτήν, ἀλλά, ἐάν ἦταν ὅπωςδήποτε νά διαλέξω μία, θά κρατοῦσα πλεον αὐτή τή δεύτερη λέξη.

Μ' αὐτήν δίνεις ἀκόμα καί σ' αὐτούς πού ἔχουν ἀδειάσει τά πάντα μέσα ἀπ' τό καλάθι σου.

Δίνεις σ' αὐτούς πού ξέρεις ὅτι δέν θά σοῦ ἀνταποδώσουν τίποτα, ὅχι μόνο ἀπό ἀδυναμία ἀλλά κυρίως ἀπό ἄχαριστία.

Δίνεις σ' αὐτούς πού μέσα στό βλέμμα τους κόβει ἤδη σάν λεπίδα ἡ ἀπάτη, ἡ εἰρωνεία, ἡ ἀπόρριψη καί ἡ προδοσία γιά τό πρόσωπό σου.

Δίνεις σ' αὐτούς πού καταλαβαίνεις ὅτι δίνοντάς τους μόνο χάνεις, ὅτι κάνεις λάθος, ὅτι ὅλα εἶναι μιὰ ἐκμετάλλευση.

Ἀλλά συνεχίζεις νά δίνεις σάν τή βροχή καί σάν τόν ἥλιο πού ἀνατέλλει ἐπὶ πονηρούς καί ἀγαθοὺς καί βρέχει ἐπὶ δικαίους καί ἀδίκους.

Γιατί ξέρεις ὅτι ἄλλη λέξη δέν μπορεῖ νά σέ βγάλει μέσα ἀπ' τή σκοτεινή φυλακή πού βρίσκεσαι. Αὐτή εἶναι τό σύνθημα καί τό παρασύνθημα, γιά νά γυρίσει τό κλειδί στήν πόρτα καί νά βγεῖς ἔξω.

Χωρίς αὐτήν δέν μπορεῖς νά ἰσορροπήσεις πάνω στό στενὸ ἐτοιμόρροπο γεφυράκι, γιά νά περάσεις ἀπέναντι, ἐνῶ δίπλα σου βρυχᾶται τό χάος.

Μ' αὐτήν παραιτεῖσαι ἀπ' αὐτό πού εἶ-

σαι, ἀπ' αὐτό πού θά μπορούσες νά εἶσαι.

Χάρη σ' αὐτήν μᾶς χαρίστηκε ἡ Σαρακοστή. Χάρη σ' αὐτήν μᾶς χαρίστηκε ἡ σωτηρία, αὐτή πού δέν ἀξίζαμε. Μόνο μ' αὐτήν μπορούμε νά σταθοῦμε στήν κρίση. «Ἡ γὰρ κρίσις ἀνέλεος τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος» (Ἰα 2,13).

Δίκιο σίγουρα ὑπάρχει κι ὅλοι παλεύουμε νά βροῦμε τό δίκιο μας, γιά νά ἡσυχάσουμε. Ἀλλά ὁ κόσμος δέν θά σωθεῖ μέ τό δίκιο. Θά σωθεῖ μέ τό ἔλεος. Μ' αὐτό πού δέν ἀξίζει ὁ ἄλλος ἀλλά κοστίζει μόνον σέ σένα.

Ὅπως καί σ' ὅλους μας δέν ἄξιζε μιὰ τέτοια, «τηλικαύτη», σωτηρία, ἀλλά μᾶς χαρίστηκε μέ ἀσύλληπτο κόστος τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ, «διὰ σπλάχνα ἐλέους Θεοῦ ἡμῶν» (Λκ 1,78).

Ζ.Γ.

* Βλ. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ», τ. 757, σελ. 8.

ΕΞΩΦΥΛΛΑ

Μπροστά: Ἡ Παναγία τοῦ Ὁρους τῶν Ἐλαιῶν, στόν Ἱ.Ν. Ἀγ. Δημητρίου, Θεσ/νίκης

Πίσω: Ὁρεινὴ τῆς Ἰουδαίας. Ὁ τόπος συναντήσεως τῆς Παναγίας μέ τήν Ἑλισάβετ.

Προσεγγίσεις στην Παλαιά Διαθήκη

Ἡ ἐπιλογή τῆς πίστεως

Τό βιβλίο τῆς Ρούθ -τό ὄγδοο τῆς ἀγίας Γραφῆς- πῆρε τό ὄνομά του ἀπό τό σημαντικότερο πρόσωπο τῆς διήγησής του. Γράφτηκε γύρω στά 1050 π.Χ. ἀπό τόν Σαμουήλ. Εἶναι ἀνεξάρτητο καί αὐτοτελές. Θά μπορούσε νά χαρακτηριστεῖ «Μικρή Γένεσις». Στό βιβλίο τῆς Γενέσεως ἱστορεῖται ἡ γένεση τοῦ ἰσραηλικοῦ λαοῦ, στό βιβλίο τῆς Ρούθ ἡ γένεση τῆς οἰκογένειας τοῦ Δαβίδ· ἡ Ρούθ μετά τόν γάμο της μέ τόν Βοόζ γέννησε τόν Ὠβήδ, ὁ ὁποῖος γέννησε τόν Ἰεσσαί, τόν πατέρα τοῦ Δαβίδ. Μέσα στόν περιούσιο λαό τοῦ Θεοῦ δημιουργήθηκε ἕνας ιδιαίτερα περιούσιος οἶκος, ὁ «οἶκος Δαβίδ», ἀπό τόν ὁποῖο θά προέλθει ὁ Μεσσίας. Ἔτσι, ἐνῶ ἄμεσος σκοπός τῆς συγγραφῆς τοῦ βιβλίου τῆς Ρούθ εἶναι νά δείξει τήν γενιά τοῦ μεγάλου βασιλιᾶ Δαβίδ (βλ. Ρθ 4,18-22), ὁ βαθύτερος καί προφητικός σκοπός ἀποβλέπει στό νά καταγράψει τήν γενεαλογική ρίζα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ (βλ. Μθ 1,5).

Πῶς ὅμως συγκαταλέγεται ἡ Ρούθ στή γενιά τοῦ Μεσσία; Δέν ἦταν Ἰσραηλίτισσα ἀλλά Μωαβίτισσα. Στούς Μωαβίτες, πού εἶχαν πολεμήσει πολύ σκληρά ἐνάντια στούς Ἰσραηλίτες (βλ. Ἀρ 22-25), ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ δέν ἐπέτρεπε νά γίνουν δεκτοί στόν Ἰ-

σραήλ οὔτε ὡς προσήλυτοι (βλ. Δε 23,4). Πῶς, λοιπόν, ἡ μωαβίτισσα Ρούθ ἀξιώθηκε μιᾶς τόσο μεγάλης τιμῆς;

Ἦταν τά πρώτα χρόνια τῶν κριτῶν, ὅταν ἔπεσε πείνα στόν Ἰσραήλ. Ὁ Ἐλιμέλεχ, κάτοικος τῆς Βηθλεέμ, ἀπό τήν φυλή τοῦ Ἰούδα, πῆρε τήν οἰκογένειά του καί μετανάστευσε στήν χώρα Μωάβ. Ἐκεῖ οἱ δύο γιοί του παντρεύτηκαν μέ Μωαβίτισσες. Δέκα χρόνια ὅμως μετά τήν ἐγκατάστασή τους ἔφυγαν ἀπ' αὐτή τή ζωή. Ἀφησαν τή μητέρα τους Νωεμίν, πού ἤδη εἶχε χηρεύσει, μόνη της σέ ξένη χώρα μέ δύο ἀλλοεθνεῖς νύφες. Δέν ἄργησε ἡ Νωεμίν νά πάρει τήν ἀπόφαση νά ἐπιστρέψει στήν πατρίδα της. Ἐξάλλου, εἶχε πάψει πιά ἡ πείνα.

Συγκινητική εἶναι ἡ σκηνή κατά τήν ὁποία ἀποχαιρετᾷ τίς δύο νύφες της. Πρῶτα τίς εὐχαριστεῖ γιά τήν ἀγάπη καί τήν ἀφοσίωση πού τῆς ἔδειξαν. Κι ἔπειτα, τίς προτρέπει νά ἐπιστρέφουν στό σπίτι τῶν γονιῶν τους, παρά τή δική τους ἐπιμονή νά τήν ἀκολουθήσουν. Σάν μάνα τους, καί ὄχι μάνα τῶν νεκρῶν συζύγων τους, εὔχεται νά χαρίσει ὁ Θεός σ' αὐτές ἕναν νέο εὐτυχισμένο γάμο.

Τελικά, ἡ Ὀρφά τήν ἀποχαιρετᾷ ἐγκάρδια καί ἐπιστρέφει στό ἔθνος της. Ἡ Ρούθ

ὅμως μένει σταθερή μέ ἀταλάντευτη τήν ἀπόφαση νά τήν ἀκολουθήσει ὅπου πάει.

Ρούθ 1,15-18

Κείμενο

15. Καί εἶπε Νωεμὶν πρὸς Ρούθ· ἰδοὺ ἀνέστρεψεν ἡ σύννυμφός σου πρὸς λαὸν αὐτῆς καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς αὐτῆς· ἐπιστράφηθι δὴ καὶ σὺ ὀπίσω τῆς συννύμφου σου.

16. Εἶπε δὲ Ρούθ· μὴ ἀπαντήσαι μοι τοῦ καταλιπεῖν σε ἢ ἀποστρέφαι ὀπισθέν σου· ὅτι σὺ ὅπου ἔαν πορευθῆς, πορεύσομαι, καὶ οὗ ἔαν αὐλισθῆς, αὐλισθήσομαι· ὁ λαός σου λαός μου, καὶ ὁ Θεός σου Θεός μου·

17. καὶ οὗ ἔαν ἀποθάνῃς, ἀποθανοῦμαι, κἀκεῖ ταφήσομαι· τάδε ποιῆσαι μοι Κύριος καὶ τάδε προσθεῖν, ὅτι θάνατος διαστελεῖ ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ.

18. Ἰδοῦσα δὲ Νωεμὶν ὅτι κραταιοῦται αὕτη τοῦ πορεύεσθαι μετ' αὐτῆς, ἐκόπασε τοῦ λαλῆσαι πρὸς αὐτὴν ἔτι.

Μετάφραση

15. Τότε ἡ Νωεμὶν εἶπε στὴ Ρούθ: «Νά, ἡ συννυφάδα σου ἐπέστρεψε στὸν λαό της καὶ στοὺς θεοὺς της· σέ παρακαλῶ, νά ἐπιστρέψεις καὶ σὺ ἀκολουθώντας τὴν συννυφάδα σου».

16. Ἡ Ρούθ ὅμως ἀπάντησε: «Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νά σ' ἐγκαταλείψω ἢ νά σοῦ γυρίσω τὴν πλάτη. Γιατί ὅπου ἐσύ πορευθεῖς θά πορευθῶ κι ὅπου κατοικήσεις θά κατοικήσω· ὁ λαός σου θά εἶναι λαός μου καὶ ὁ Θεός σου Θεός μου·

17. σ' ὅποιον τόπο πεθάνεις, ἐκεῖ θά πεθάνω καὶ ἐκεῖ θά ἐνταφιασθῶ. Μακάρι ὁ Κύριος αὐτά (τά κακά) νά μοῦ κάνει καὶ νά προσθέσει κι ἄλλα, ἂν πράξω διαφορετικά, διότι μόνο ὁ θάνατος θά μέ χωρίσει ἀπὸ ἐσένα».

18. Ὅταν ἡ Νωεμὶν εἶδε ὅτι αὕτη ἦταν ἀποφασισμένη νά πάει μαζί της, σταμάτησε πλέον νά τῆς μιλά.

Ἡ ἀπάντηση τῆς Ρούθ ἔχει μείνει παροιμιώδης· «ὁ λαός σου λαός μου, καὶ ὁ Θεός σου Θεός μου». Φανερώνει ὅλο τό μεγαλεῖο τῆς πίστεως της, γιὰ τό ὅποιο κρίθηκε ἄξια νά γίνει προμήτορα τοῦ Χριστοῦ. Στὴν ἐπιλογή της νά μείνει μαζί μέ τὴν πεθερά της δέν τὴν ὁδήγησε μόνο ἡ ἀγάπη της πρὸς τὴν Νωεμὶν· ἴση ἀγάπη πρὸς αὐτὴν εἶχε καὶ ἡ Ὁρφά· ἀλλὰ κυρίως ἡ πίστη της στὸν Θεό τοῦ Ἰσραὴλ. Προτιμᾷ νά ἀφήσει μακριὰ τὴν οἰκογένειά της, τοὺς συγγενεῖς καὶ τὴν πατρίδα της, τὴν ζωὴ πού ἔκανε ὡς τότε, μέ ἕναν καὶ μόνο σκοπό: νά μὴ χάσει τὸν ἀληθινὸ Θεό πού γνώρισε! Πιστεύει ὅτι ἀξίζει νά ριχτεῖ στὴν περιπέτεια, νά ἀψηφήσει κινδύνους, νά κάνει τὴν ὅποια θυσία, φτάνει νά

μὴν ξεκοπεῖ ἀπὸ τὸν Θεό πού βρῆκε. Μιά ἐπιθυμία κυριαρχεῖ στὴν καρδιά της, αὕτη ρυθμίζει τίς ἐπιλογές καὶ τίς ἀποφάσεις της: ἡ ἐπιθυμία νά ἀνήκει στὸν ἀληθινὸ Θεό καὶ στὸν λαό του!

Ἡ πίστη μιᾶς Ἰσραηλίτισσας τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ἀναμενόμενη. Τὴν ἴδια πίστη εἶχε ἡ οἰκογένειά της, ὁ σύζυγός της, ὅλο τό περιβάλλον της. Τό νά πιστεύει ὅμως μιὰ Μωαβίτισσα, καὶ μάλιστα νά μὴ λογαριάζει τό ὅποιο τίμημα γιὰ τὴν πίστη της, αὐτό ἦταν πραγματικά ἕνα καταπληκτικὸ ἄλμα· παρόμοιο πρὸς τό ἄλμα τῆς πίστεως τοῦ Ἀβραάμ! Αὐτό εἶδε ὁ καρδιογνώστης Θεός καὶ ἀνέδειξε τὴν Ρούθ προμήτορά του.

Στ. Ν. Σάκκος

ΑΠΟΚΡΙΑ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ

Οἱ ἀντίθεες δυνάμεις, πού δέν ἔπαψαν νά δροῦν καί στίς κοινωνίες οἱ ὁποῖες, κακῶς, χαρακτηρίστηκαν χριστιανικές, ἐπέτυχαν σημαντική νίκη καθιερώνοντας βακχική καί ἀφροδισιακή γιορτή σέ περίοδο κατά τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία καλεῖ τούς πιστούς σέ ἐτοιμασία, μέσῳ τῆς ἄσκησης καί μετάνοιας, γιά τή μεγάλη γιορτή της, τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Δέν θά ἰσχυριστῶ ὅτι ὅλα τά δρώμενα κατά τήν περίοδο τῆς Ἀποκριᾶς ἀντιβαίνουν πρός τόν εὐαγγελικό λόγο. Οἱ κατήγοροι πάντως τῆς Ἐκκλησίας ἐκτοξεύουν τήν κατηγορία ὅτι αὐτή στραγγαλίζει τήν ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου νά χαρεῖ καί συμπαρασύρουν ἀρκετούς στήν ἀποδοχή τῆς κατηγορίας. Στήν πραγματικότητα ἀγνοοῦν τόσο οἱ κατήγοροι ὅσο καί οἱ συνοδοιπόροι τό τί εἶναι χαρά, καθώς αὐτή δέν βιώνεται χωρίς ἀγώνα, ἀγώνα πνευματικό.

Ἡ διασκέδαση δέν εἶναι ἀπαγορευμένη ἀπό τήν Ἐκκλησία. Μόλις πρίν ἀπό δύο γενιές αὐτή ἦταν ἄρρηκτα συνδεδεμένη μέ τό θρησκευτικό πανηγύρι. Σ' αὐτό οἱ ἄνθρωποι, ἀφοῦ μέ εὐλάβεια παρακολουθοῦσαν τή θεία Λειτουργία, στή συνέχεια συγκεντρώνονταν, συνέντρωγαν καί συγχόρευαν. Ἡ ἀντίρρηση τῆς Ἐκκλησίας γιά τή

διασκέδαση τῆς ἀποκριᾶς ἔγκειται στή χρονική περίοδο πού ἐπιλέγεται γιά τή διασκέδαση, ὡσάν νά μήν ἐπαρκοῦν οἱ ἄλλες ἡμέρες τοῦ ἔτους, ἀλλά καί στή βακχική ἀφροδισιακή ἐλευθεριότητα τῆς διασκέδασης αὐτῆς. Οἱ ἀντίχριστες δυνάμεις ἔχουν πείσει ἀκόμη καί πιστούς ὅτι κατά τίς ἡμέρες αὐτές ἰσχύει διαφορετικός ἠθικός κώδικας. Συνεπῶς ἐπιτρέπεται σ' ὅσους δέν τολμοῦν κατά τό λοιπό χρονικό διάστημα τοῦ ἔτους νά «ἐκτονωθοῦν» τραγουδώντας «ἄσεμνα» ἄσματα (ὁ ὅρος «ἄσεμνα» εἶναι πλέον ἐντελῶς παρωχημένος, καθώς τό αἰσχρό παρελαύνει καθημερινά στή μικρή ὀθόνη), πίνοντας ὑπερβολικά (ὄχι βέβαια μέ συνταγή γιατροῦ) καί παρακολουθώντας θεάματα (παρελάσεις λέγονται, ὄχι βέβαια σάν τίς ἄλλες τῶν φανατικῶν «ἐθνικιστῶν») μέ ἔντονο ἕως ὑπερβολικό τό ἀφροδισιακό στοιχεῖο καί προπάντων χωρίς ὑπονοούμενα, ἀλλά πλήρως κατανοητά τά βλεπόμενα καί λεγόμενα.

Τήν Κυριακή τῆς μικρῆς λεγόμενης Ἀποκριᾶς, ἐνῶ ὁ «βασιλιάς» καρνάβαλος κάνει τήν πρώτη ἐμφάνισή του στούς δρόμους, στούς ναούς ἀναγινώσκεται ἡ περικοπή περί μελλούσης κρίσεως: «Ἐπείνασα καί ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καί ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην καί συνηγάγετέ με, γυμνός καί περιεβάλετέ με, ἡσθένησα καί ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην καί ἤλθετε πρός με» (Μθ 25,35-36)! Ὁ Χριστός στήν περικοπή αὐτή ἀποκαλύπτει τό κριτήριο κρίσης τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων ἢ παραλείψεων. Κανένα σύστημα δικαίου ἐπὶ τῆς γῆς δέν ποινικοποίησε τήν ἀποφυγή

πράξης τοῦ καλοῦ. Τό κριτήριό ὅμως τῆς μέλλουσας κρίσης ἐδράζεται ἀκριβῶς ἐπ' αὐτοῦ. Τά ἄλλα, ὅσα μᾶς καλεῖ νά πράξουμε ἢ Ἐκκλησία, ἢ νηστεία (πάσης φύσεως καί ὄχι μέ τή στενή ἔννοια τοῦ ὅρου), ἢ προσευχή, ἢ ἀγρυπνία, ἢ συμμετοχή στίς ἀκολουθίες δέν εἶναι σκοπός τοῦ πιστοῦ, ἀλλά μέσον γιά τήν ὑπέρβαση τῆς ἐγωπάθειας καί τῆς προσέγγισης πρὸς τόν ἔχοντα τήν ἀνάγκη πλησίον. Ἐφ' ὅσον δέν θεωρεῖται ὑπό τό πρίσμα αὐτό ἡ ἄσκηση, τότε γίνεται ἀντιληπτή ὡς ἐξαναγκασμός καί στέρηση τῆς χαρᾶς, ἡ ὁποία σκοπίμως ἢ ἐν ἀγνοίᾳ ταυτίζεται μέ τήν εὐχαρίστηση, πού δέν εἶναι τίποτε περισσότερο ἀπό τήν ἱκανοποίηση τῶν ἐνστίκτων. Αὐτή εἶναι ἡ μεγάλη ἀδυναμία «πιστῶν» καί «ἀπίστων». Οἱ μὲν ἀδυνατοῦν νά κατανοήσουν τό μεγαλεῖο τοῦ εὐαγγελικοῦ νόμου, αὐτάρεσκοι καί ἀλαζόνες ὄντες, καί ρέπουν πρὸς τήν εὐχαρίστηση μέ τή βεβαιότητα ὅτι βιώνουν κατὰ τή ζωώδη φύση μας, καθὼς ἀρνοῦνται τόν κόσμο τοῦ πνεύματος. Οἱ δέ ἐνδίδοντες στόν πειρασμό τῶν αἰσθήσεων ἐτοιμάζονται γιά τήν ἀντιρρόπηση μέ «ἔργα ἀγαθὰ» κατὰ τό ἀκόλουθο διάστημα τῆς Σαρακοστής, λησμονώντας τόν λόγο τοῦ Κυρίου «οὐδεὶς δύναται δυσὶν κυρίοις δουλεύειν» (Μθ 6,24).

Κάποιοι πιστοὶ βλέποντας τά ἔκτροπα τῶν ὑποχειρίων τοῦ σκότους εὐχονται νά πέσει πῦρ ἐξ οὐρανοῦ καί νά τοὺς κατακαύσει ἢ, τουλάχιστον, καταρρακτώδης βροχή, ὥστε νά ματαιωθεῖ ἡ παρέλαση! Ἔχουν ἀστοχήσει πλήρως στήν κατανόηση τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπάνω στόν σταυρό παρακαλοῦσε τόν Πατέρα νά συγχωρήσει τοὺς σταυρωτές Του λέγοντας: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι» (Λκ 23,34). Μήπως ἐμεῖς, οἱ αὐτοαποκαλούμενοι πιστοί, μοιάζουμε μέ τόν πρεσβύτερο γιό τοῦ παραβολῆς τοῦ Ἀσώ-

του, τήν ὁποία λησμονήσαμε εὐθύς μετὰ τό ἄκουσμά της; Μήπως ὁ ἐγωισμός δέν μᾶς ἐπιτρέπει νά δείξουμε συμπάθεια πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας πού ἀκολουθοῦν διαφορετικό δρόμο στόν βίο τους; Μήπως θεωροῦμε σκάνδαλο τή θερμὴ ἐκδήλωση ἀγάπης τοῦ πατέρα πρὸς τόν ἄσωτο γιό; Μήπως ἔχουμε κουρασθεῖ ἀπὸ τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν του, ἐργαζόμενοι στόν ἀμπελώνα του ἀπὸ τά χαράματα τοῦ βίου μας; Μήπως λησμονήσαμε τόν ἀμειφθέντα κατὰ τόν ἴδιο τρόπο, ἂν καί προσῆλθε μόλις τήν ἐνδεκάτη ὥρα; Μήπως, σέ τελευταία ἀνάλυση, θά θέλαμε νά εἶναι ἐπιτρεπτό νά πράξουμε καί ἐμεῖς τά ὅσα πράττουν αὐτοί, πού, ὅπως ἀποδεικνύεται, λόγω φθόνου ἐπικρίνουμε; Ἄς μὴ τρέφουμε τήν ψευδαίσθηση ὅτι τά κίνητρά μας δέν γίνονται ἀντιληπτὰ ἀκόμη καί ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους μας.

Στοὺς ναοὺς κατὰ τήν Κυριακή τῆς «μεγάλης» Ἀποκριᾶς ἀναγινώσκεται ἡ περικοπὴ περὶ συγχωρήσεως. Εἶναι ἡ συγχώρηση τό δυσκολότερο πνευματικὸ ἐπίτευγμα, καθὼς προϋποθέτει ταπείνωση σέ μεγάλο βαθμό. Εἶναι πάντως καί ἡ ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τὴ θεία φώτιση. Ὑπὸ τό πρίσμα τῆς ταπείνωσης νοηματοδοτεῖται καί κάθε πράξη φιλανθρωπίας. Σέ ἀντίθετη περίπτωση μπορεῖ αὐτὴ νά καταπέσει σέ ἀξιοκατάκριτη ἐπιδειξιomanία.

Εὐχῆς ἔργο θά ἦταν νά μηδενισθοῦν τά κονδύλια γιά τά ξεφαντώματα, ὥστε νά καλυφθεῖ μέρος τῶν ἀναγκῶν τῶν συνανθρώπων μας πού ὑποφέρουν στόν καιρὸ τῆς κρίσης. Μήπως ὅμως πρέπει νά προηγηθεῖ τό καλὸ παράδειγμα τῶν πιστῶν; Δυστυχῶς, ἂν φαίνεται νά θριαμβεύει τό κακὸ, αὐτὸ ὀφείλεται στήν ἀδράνεια αὐτῶν πού ἐπιθυμοῦν νά θριαμβεύσει τό καλὸ.

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

Ὁ νεομάρτυς Μιχαήλ Μαυρουδῆς

Ἡ φλόγα ενός κεριοῦ διαλύει τό σκοτάδι... Ἕνα κερὶ ἦταν ἡ καρδιά τοῦ Μιχαήλ σέ χρόνια μαῦρα, σκοτεινά. Τό φλόγισε ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί τό ἀπίθωσε στής Ἐκκλησίᾳ τό μανουάλι δίπλα στά ἀναμμένα κεριά τόσων νεομαρτύρων.

Οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς του, Δημήτριος καί Στατήρα, ἄρδευσαν τήν παιδική ψυχή μέ τήν ἀγία βιοτή τους κι ἔθεσαν μέσα της θεμέλιο καί γνώμονα ζωῆς τόν λόγο τοῦ Εὐαγγελίου: «Ὁ ἔχων τὰς ἐντολὰς μου καί τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνος ἐστίν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου» (Ἰω 14,21).

Ὅταν μεγάλωσε ὁ Μιχαήλ, παντρεύτηκε καί ἀπ' τήν πατρίδα του, τὰ Ἄγραφα, πῆγε στή Θεσσαλονίκη, ὅπου ἐργαζόταν ὡς «ψωμοπώλης». Ἡ καθημερινότητά του συνυφασμένη μέ τή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Μέ πόθο συμμετεῖχε στίς ἀκολουθίες, μέ δίψα ρουφοῦσε τόν θεῖο λόγο. Σάν νά ἔσπευδε νά προλάβει νά βρεθεῖ ἑτοιμος στήν κλήση τοῦ μαρτυρίου.

Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως. Ἀπὸ τό μεσονύκτιο στόν ναό ὁ Μιχαήλ, γιά νά ψηλαφήσει τό μυστήριο τοῦ Σταυ-

ροῦ, γιά νά κραταιωθεῖ μέ τή δύναμή του. Τὴν ἐπόμενη μέρα πηγαίνει καί πάλι στόν ναό γιά τήν ἑσπερινή ἀκολουθία κι ἐπιστρέφει στοῦ ἐργαστήριό του. Σέ λίγο καταφτάνει ἓνα παιδί μίας γειτονικῆς οἰκογένειας Ἀγαρηνῶν, γιά νά ἀγοράσει ψωμί. Κι ὁ Μιχαήλ μέ τήν ἱεραποστολική καρδιά, συζητώντας μαζί του, τοῦ μιλά γιά τήν ἀληθινὴ πίστη τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ διαδοχὴ τῶν γεγονότων ἀναμενόμενη, ἀλλὰ καί ραγδαία. Τό παιδί τόν προδίδει καί σέ λίγο συναθροίζεται πλῆθος Ἀγαρηνῶν γιά νά τόν συλλάβουν καί νά τόν ὀδηγήσουν στόν κριτὴ τῆς πόλης. Ἐκεῖνος ἀρχίζει τὴν ἀνάκριση, μὰ ὁ Μιχαήλ στίς ἀπαντήσεις του προτάσσει τὴν πρώτη του ἰδιότητα, τόν μεγαλύτερο τίτλο τιμῆς πού φέρει: «Εἶμαι Χριστιανός!». Κι ἐνῶ λέει πὺς γράμματα δέν ξέρει, καταθέτει μέ παρρησία τὴ μαρτυρία του. Ὁ λόγος του ἐκτενής, ξεκάθαρος, χειμαρρώδης. Ὁμολογεῖ τὴν πίστη του στήν τριαδικότητα καί αἰδιότητα τοῦ Θεοῦ, ἀναφέρεται σέ ὅλο τό σχέδιο τῆς θείας Οἰκονομίας καί στοῦ αἰετάρθενου τῆς Θεοτόκου καί ἀποκαλύπτει τὴν πλάνη τῶν μωαμεθανῶν. Ὁ ἀγράμματος «ψωμοπώλης», πού σοφίστηκε ἐντρυ-

φώντας στον λόγο του Θεοῦ, θεολογεῖ. Κι ὁ κριτής πού καταγράφει τήν ἀπολογία τοῦ μάρτυρα, προσβεβλημένος ἀπ' τή διατράνωση τῆς ἀλήθειας, ἀπειλεῖ. Ὁ Μιχαήλ ὅμως περιφρονεῖ τίς ἀπειλές, ἔτοιμος νά ὑποστεῖ τά πάντα γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Τότε ὁ κριτής τόν ραβδίζει σκληρά καί τόν φυλακίζει. Οἱ χριστιανοί ἀγωνιοῦν καί τόν ἐπισκέπτονται στή φυλακή. Ὁλόρθος, ἀτάραχος, προσευχόμενος ὁ μάρτυς. Ὁ Χριστός τοῦ χαρίζει ζωντανή τήν παρουσία του, τοῦ μιᾶ, τόν ἐνθαρρύνει. Κι ἐκεῖνος εὐφραίνεται νά καταθέτει: «Μέ περιέλαβεν ὑπερβολική ἀγάπη καί χαρά ἀνεκλάλητος εἰς τόσον, ὅπου δέν ἠδυνάμην νά κρατήσω τόν ἑαυτόν μου καί μόνον ἐπρόσμενα πότε νά ἔλθῃ ἐκείνη ἡ εὐλογημένη ὥρα νά χωρισθῶ ἀπό τοῦτον τόν κόσμον καί νά ἐνωθῶ μέ τόν Χριστόν μου». Καρπός καί ἀποκορύφωμα τούτῃ ἡ κατάθεση τῆς ἀγαπητικῆς σχέσης μέ τόν Κύριο πού καλλιέργησε ὁ ἅγιος σέ ὅλη τή ζωή του.

Τόν παραπέμπουν σέ ἄλλο κριτή μέ μεγαλύτερο ἀξίωμα, ὁ ὁποῖος διαβάσει τήν ὁμολογία του καί τόν ἀνακρίνει. Στίς ἐρωτήσεις του ἀποστομωτική ἡ ἀπάντηση: «Μήν ἐρωτᾶς, κριτά, ἄν ἀληθεύουνε αὐτά, διότι εἶναι φανερώτερα ἀπό τόν ἥλιον. Ἐγώ τά ἐδιδάχθηκα πατροπαράδοτως ἀπό εὐσεβεῖς γονεῖς. Πρῶτος δέ διδάσκαλός μου εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός». Εὐλογημένα τά χέρια πού ἔσπειραν τῆς ἀλήθειας τόν σπόρο στήν παιδική ψυχή! Τοῦτος ὁ σπόρος, σάν βλαστήσει, προετοιμάζει μάρτυρες, ἀναδεικνύει ἁγίους!

Ἀναλώνεται ὁ κριτής σέ ὑποσχέσεις κι ἀπειλές, μά ὁ μάρτυς ἐπιέγεται: «Λοιπόν μή χάνεις καιρόν, ἀλλά παράδοσόν με εἰς τόν Θεόν μίαν ὥραν πρότερον, ὅτι θέλω καί ἀγαπῶ νά γίνω θυσία τοῦ Κυρίου μου, νά ψηθῶ ὡς ἄρτος ἡδύς, νά βαλθῶ εἰς τήν

Τράπεζαν τῆς Ἁγίας Τριάδος καί νά προσφερθῶ ὡς εὐῶδες θυμίαμα εἰς αὐτήν». Τόσο ἐξεπλάγη ὁ κριτής, πού ἀναλύθηκε σέ δάκρυα... Κι ὕστερα, σάν νά ξύπνησε ἀπ' τόν ὕπνο, ἐξέδωσε τήν καταδικαστική ἀπόφαση: «Ὁ Μιχαήλ ὁ ἀπό χριστιανῶν γονέων νά παραδοθῇ εἰς τό πῦρ, κατά τήν κα' Μαρτίου, ἡμέρα Πέμπτη τῆς ἐβδομάδος ὥρα ἐνάτη». Τέσσερις μέρες μετά τήν Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, μεταβαίνει ὁ μάρτυς στήν ἀνάσταση!

Τόν ὁδηγοῦν δεμένο στον τόπο τοῦ μαρτυρίου... Ὅλη ἡ πόλη συγκεντρωμένη ἐκεῖ. Οἱ χριστιανοί προσευχόμενοι, οἱ ἀγαρηνοί θηρία ἀνήμερα. Μά τούτῃ τήν ὥρα ἐκεῖ καί οἱ ἄγγελοι, ἐκεῖ καί οἱ μάρτυρες, προσμένοντας νά ὑποδεχτοῦν τόν νικητή στή χαρά τοῦ οὐρανοῦ!

Ἡ φωτιά μπροστά στον μάρτυρα ἀναμμένη... Ὅμως μία ἄλλη πυρκαγιά, αὐτή τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἄσβεστη καίει μέσα του, πυροδοτεῖ τό εἶναι του, πυρακτώνει τήν ὑπαρξή του! Σέ λίγο, ἀλείφουν τό σῶμα του μέ θειάφι καί τό παραδίδουν στίς φλόγες. Ἀμέσως ἀναψε ὅλος σάν κερι καί ἔστεκε καιόμενος ὥρα πολλή ὑμνώντας τόν Θεό. Ἔτσι ὅπως τό πόθησε ἡ πυρωμένη του καρδιά, ἐγινε ὁλοκαύτωμα, θυμίαμα εὐῶδες γιά τήν ἀγάπη τοῦ Κυρίου του...

Ἐσύ, διαβάτη, πού περνᾷς ἀπό τούς δρόμους τῆς ἁγιοτόκου Θεσσαλονίκης, σάν θά βρεθεῖς στον ναό τῆς Ὑπαπαντῆς, στάσου ν' ἀνάψεις ἓνα κερι στό προσκυνητάρι τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μιχαήλ Μαυρουδῆ, ἐκεῖ στον τόπο πού μαρτύρησε. Ζήτησε τήν πρεσβεία του, παρακαλώντας νά ξεχύσει στά χρόνια μας τά δύσκολα καί σκοτεινά λίγο ἀπ' τό φῶς καί τή δροσιά τοῦ οὐρανοῦ!

Γρηγόριος

Ἡ ἔλλογος σιωπή

Συχνά περιοριζόμαστε στό χῶρο μας, κλεινόμαστε στόν ἑαυτό μας, περιχαρᾶκώ-
νουμε τή σκέψη μας, προφυλάσσουμε τίς
ιδέες μας, μᾶς κυριεύει ἐσωστρέφεια. Πρό-
κειται, ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ ἡ ἔκφραση, γιά
μία ἀρρωστημένη ἐσωστρέφεια, γιά μία
«πνευματική τρομοκρατία» πού ἀπαγορεύ-
ει νά ἔχεις ἄποψη γιά τήν πίστη, τή δική
σου πίστη, γιά τήν πατρίδα, τή δική σου
πατρίδα, γιά παράδοση, γιά ἱστορία, γιά
πολιτισμό. «Μήν ἀσκεῖς τήν ἄλογον σιω-
πὴν καί δημιουργεῖς ἔτσι ταραχή καί πικρί-
α στούς ἄλλους», μᾶς συμβουλεύει ὁ ἅγιος
Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, ἐνῶ ὁ ἴδιος τόν σι-
ωπηλόν ἄνδρα τόν ὀνομάζει υἱό φιλοσο-
φίας. Τί λοιπόν; Φάσκει καί ἀντιφάσκει;
Ὅχι βέβαια.

Ὑπάρχει ἐσωστρέφεια πού μᾶς ὀδηγεῖ
νά εἴμαστε ὁλότελα στραμμένοι στόν ἑαυ-
τό μας καί νά κωφεύουμε ὅταν κάποιος
μᾶς μιᾷ ἢ νά μή βλέπουμε τί γίνεται γύρω
μας. Ὑπάρχει ὅμως καί ἐσωστρέφεια ὅ-
που τό κέντρο εἶναι ὁ Θεός καί ἐμεῖς κω-
φεύουμε γιά νά μπορούμε νά Τοῦ λέμε
«λάλει, Κύριε, καί ὁ δοῦλος Σου ἀκούει.». Ἐν-
τείνουμε τήν προσοχή μας, γιά νά μπο-
ροῦμε νά ἀκούμε προσεκτικά, κινούμεστε
σέ βαθειά ἐσωτερική σιωπή καί ἀκίνησία,
ὥστε νά μπορούμε νά προσλαμβάνουμε
καί τό παραμικρό μήνυμα. Σάν χορδή κα-
λοκουρδισμένη, πού βρίσκεται ἐκεῖ ἑτοιμη
νά τήν ἀκουμπήσουμε γιά νά παράξει ἦχο.

Μπορεῖ νά σιωποῦμε ἀπό φόβο ἢ δει-
λία, ἀπό ἔλλειψη θάρρους ἢ ἀπό βαθύ ἐσω-
τερικό κενό. Μπορεῖ νά σιωποῦμε ἐνῶ μέ-
σα μας ἐπικρατεῖ μεγάλη σύγχυση, ταρα-
χή, θόρυβος, στενοχώρια, οἴηση. Μπορεῖ,
ὅμως, ἡ σιωπή νά εἶναι «καρπός βασιλικῆς

καί εὐγενικῆς παιδείας», καρπός σύνεσης,
μητέρα τῆς προσοχῆς, κρίκος τῆς πύλης
τοῦ οὐρανοῦ, κλειδί τοῦ παραδείσου.

«Μάζεψα τά πιά ὁμορφα, τά πιά σοφά
λόγια, γιά νά κατανοήσω πῶς στήν κο-
ρυφή τῆς ὁμορφιάς, τῆς ἁρμονίας καί τῆς
σοφίας βρίσκεται ἡ σιωπή», λέει ἕνας ποι-
ητής. Καί εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ἔλλογος σι-
ωπή δέν εἶναι ἀρνητικό στοιχεῖο στήν
πνευματική μας ζωή. Δέν εἶναι ἀνενεργός
στάση, ὀκνηρό ἔργο, φυγόπονη ἀπραξία,
ἀλλά ἐπιλεγμένη ἐργασία αὐτογνωσίας,
δυναμική στάση ζωῆς. Οἱ γνήσια σιωπηλοί
ἄνθρωποι ζοῦν τό ἄρωμα μίας ἄλλης ζωῆς
πού ἀνοίγει ὀρίζοντες ἔντονης πνευμα-
τικῆς δραστηριότητας.

Εἶναι σημαντικό νά γνωρίζουμε πῶς
καί πότε θά μιλήσουμε, πότε θά σιωπήσου-
με, γιατί καί πόσα θά ποῦμε.

Εἶναι γεγονός ὅτι ὁ λόγος δέν εἶναι
πάντοτε οὐσιαστικός κρίκος ἐπικοινωνίας
τῶν ἀνθρώπων. Πολλές φορές μάλιστα κά-
ποιος ὑποφέρει ὅταν τόν συναντήσει ἡ τοῦ
τηλεφωνήσει κάποιος πολύλογος. Θά τόν
κουράσει, θά τόν καθυστερήσει ἀπό τή
δουλειά του, θά τοῦ ἀφαιρέσει χρόνο πού

θά τοῦ ἦταν πολύτιμος. «Πολύ νά μιλάς καί πολλά νά πεῖς δέν εἶναι τό ἴδιο πράγμα», λέει ὁ τραγικός ποιητής Σοφοκλῆς, ἐνῶ ὁ ἅγιος Νεκτάριος μᾶς συμβουλεύει: «Γιά τά λόγια σου φτιάξε ζυγαριά καί μέτρο· γιά τό στόμα σου θύρα πού θά τό κρατᾷ κλειστό. Ἄν ἔχεις κάποιο λόγο συνετό νά πεῖς, ἀποκρίσου στόν πλησίον σου· ἄν ὄχι, κλείσε καλύτερα τό στόμα σου μέ τό χέρι σου». «Ἐξέταζε καλῶς ἐκεῖνα πού ἔρχονται εἰς τήν καρδίαν σου διά νά εἰπῇς, προτοῦ περάσουν εἰς τήν γλῶσσαν», μᾶς συστήνει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, «καί θέλεις εὔρει πολλά πού εἶναι καλλίτερο νά μή βγοῦν ἀπό τό στόμα σου, ἀλλά πρὸς τούτοις ἤξευρε ὅτι καί ἀπό ἐκεῖνα πού στοχαζέσαι πῶς εἶναι καλὰ νά πεῖς εἶναι καλλίτερον νά τά ἐνταφιάσεις εἰς τήν σιωπὴν καί θέλεις τό γνωρίσεις ἀφοῦ περάσει ἐκείνη ἡ συνομιλία».

Ἡ ἔλλογος σιωπὴ εἶναι καρπὸς μυστικῆς ἐπικοινωνίας μέ τόν Θεό. Ἡ ἐπικοινωνία μαζί του μᾶς φωτίζει καί μᾶς ἡρεμεῖ. Δέν λυπεῖ, δέν στενοχωρεῖ, δέν μᾶς γεμίζει φοβίες καί ἀγωνίες. Ἀπεναντίας μᾶς ἐλευθερώνει ἀπό τίς ἀδυναμίες μας καί μᾶς κατευθύνει ἀκόμη καί στά ἔργα τοῦ σώματος. Ὁ χριστιανὸς πού ξέρει, ἔχοντας ἀδιάλειπτη ἐσωτερικὴ ἐπικοινωνία μέ τό Ἀφεντικό τῆς καρδιᾶς του, πότε θά μιλήσει, πότε θά σιωπήσει, μπορεῖ μέ τήν ὅλη βιοτὴ του νά δώσει φτερά, νά δείξει δρόμους, νά ἀποκαλύψει πτυχές τοῦ κόσμου ἄγνωστες στοὺς πολλοὺς. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού μιλοῦν ἀπὸ τό πρῶι ὥς τό βράδυ χωρίς νά λένε τίποτα τό περιττό, τίποτα τό ἀνώφελο. Μακάρι αὐτοὶ νά μή σιωπήσουν ποτέ! Ἄν ὅμως κάποιος δέν ἔχει τίποτα καλύτερο νά πει ἀπὸ τὴ σιωπὴ, ἅς γνωρίζει ὅτι «ἡ σιωπὴ εἶναι μεγάλη δύναμις τοῦ Ἀοράτου πολέμου καί μία βεβαία ἐλπίς τῆς νίκης. Ἡ σιωπὴ εἶναι πολὺ ἡγαπημένη ἀπὸ ἐκεῖνον πού δέν θαρρεῦει εἰς τόν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ ἐλπίζει εἰς τόν Θεόν. Εἶναι διαφυλακτικὴ τῆς ἱερᾶς προσευχῆς καί θαυμαστὴ βοήθεια εἰς τὴν γύμνασιν τῶν ἀρετῶν· πρὸς τούτοις εἶναι σημεῖον φρονιμάδας».

Σ. Τσιάρα - Λιάπτση

ΔΩΡΕΕΣ

Γιὰ τὴν Ἀδελφότητα

Α.Ο., εἰς μνήμην Σωτηρίας Σεραφειμίδου, 100€ * Δημητρίου Χρήστου 100€ * Ἐκλεμές Βασίλειος 50€ * Κουζενίδης Δημήτριος 500€ * Νικολοπούλου Ἀργυρώ, εἰς μνήμην συζύγου Θωμᾶ, 20€ * Οἰκότροφες οἰκοτροφείου Φλώρινας «ΑΓΑ-ΠΗ», εἰς μνήμην κατηχήτριας τῶν Μαρίας Κοκκινάκη, 220€ * Σκαραμαγκᾶ Εὐθυμία, εἰς μνήμην γονέων, 20€ * Τσαρίδου Ἑρμιόνη 100€.

Γιὰ τό Περιοδικό

* Anson Paul 10€ * Ἀνώνυμος 50€ * Βερυκίου Ἑλένη 10€ * Γιαπιτζῆ Σοφία 20€ * Εὐστρατίου Μιχαήλ 10€ * Κουνατίδου Ἀναστασία 40€ * Κωνσταντινίδου Ἀνατολή 10€ * Μιχαλόγλου Σοφία 10€ * Μιχαλοπούλου Ἄννα 10€ * Μπούρδα Παναγιώτα 25€ * Περπερίδου Μάρθα 10€ * Στεφανίδου Κατερίνα 20€ * Χρυσάφη Δήμητρα 10€.

Γιὰ τὴν Κατασκήνωση

* Α.Ι. 500€ * Α.Σ. 100€ * Γ.Π 20€ * Δ.Ν. 170€ * Δ.Ν. 60€ * Π.Γ. 520€.

Γιὰ τὴ Φιλανθρωπία

* Ἀνώνυμος, εἰς μνήμην κατηχήτριας καί μητέρας Πολυξένης, 10€.

Γιὰ τίς Φυλακές

* Ἀνώνυμος 25€ * Μεταξᾶ Κλειώ 30€.

Οἱ τρεῖς θρόνοι

Σήμερα, Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ἡ Ἐκκλησία μᾶς προσφέρει δύο ἀναγνώσματα ἀπό τὴν Καινὴ Διαθήκη γιὰ τὴ μελέτη μας στὸ σχολεῖο τοῦ Χριστοῦ. Τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα εἶναι ἀπὸ τὴν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολὴ (4,14-5,6), ὅπως σχεδὸν ὅλα τὰ ἀποστολικά ἀναγνώσματα τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, καὶ τὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα εἶναι ἀπὸ τὸ κατὰ Μᾶρκον Εὐαγγέλιον (8,34-9,1).

Ἀπὸ τὰ ἀναγνώσματα αὐτὰ διαλέγω δύο σημεῖα νὰ μελετήσουμε καὶ παρακαλῶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο νὰ μᾶς φωτίσει νὰ κατανοήσουμε τίς θεῖες ἀλήθειες πού μᾶς ἀποκαλύπτει στὴ Γραφή, διότι τὰ λόγια αὐτὰ εἶναι ἡ τροφή μας, τὸ ὀξυγόνον μας, ἡ πυξίδα μας στὴν πορεία, τὸ κριτήριο στίς συναλλαγές μας.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει στὴν περικοπὴ πού ἀκούσαμε σήμερα γιὰ ἓνα θρόνον, τὸν θρόνον τῆς χάριτος. Καὶ ποίος εἶναι αὐτός; Εἶναι ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ματωμένος μέ τὸ αἷμα πού ἔχυσε γιὰ τὴ σωτηρία μας. Ἀλλὰ δέν εἶναι μόνο ματωμένος ὁ σταυρός αὐτός, εἶναι καὶ φωτισμένος μέ τὸ φῶς τῆς ἀναστάσεως. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι αὐτὴ πού μᾶς βεβαιώνει, μᾶς πείθει ὅτι τὸ αἷμα του εἶναι λυτρωτικό, ὅτι μᾶς σώζει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

Ὁ σταυρός μένει, ἀδελφια μου, σήμερα στημένος μπροστά μας ὡς θρόνος τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς πα-

ραγγέλλει νὰ προσέλθουμε σ' αὐτόν τὸν θρόνον μέ παρρησία, δηλαδή μέ θάρρος. Ὅμως πῶς νὰ τολμήσουμε; Εἴμαστε ἁμαρτωλοί, εἴμαστε ἀνάξιοι. Βεβαίως, ἀλλὰ μπορούμε νὰ προσέλθουμε στὸν σταυρό μέ παρρησία καὶ νὰ ζητήσουμε καὶ ἔλεος καὶ βοήθεια καὶ ὅ,τι χρειαζόμαστε. Διότι ὁ Χριστός μέ τὸ αἷμα του μᾶς ξεπλένει καὶ ἔτσι παρὰ τὴ ντροπὴ πού δημιουργεῖ στὴ ζωὴ μας ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ πτώση, μᾶς δίνει θάρρος καὶ παρρησία.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ καταλάβουμε καλύτερα τὴν ἀξία αὐτοῦ τοῦ θρόνου τοῦ Χριστοῦ μας, τοῦ θρόνου τῆς χάριτος, χρειάζεται νὰ μελετήσουμε καὶ τοὺς ἄλλους δύο θρόνους Του. Ὁ δεῦτερος εἶναι ὁ θρόνος τῆς κρίσεως ὅπου μία μέρα θὰ καθίσει ὁ Κύριος καὶ θὰ κάνει τὴν παγκόσμια δίκη, θὰ κρίνει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Θὰ ἀναστηθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πού πέρασαν ἀπ' αὐτὴ τὴ γῆ καὶ ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς κρίσεως θὰ δώσουμε λόγο γιὰ τίς πράξεις μας. Γι' αὐτό εἶναι τρομερός ὁ θρόνος τῆς κρίσεως. Καὶ μόνο νὰ τὸ σκέπτεται κανεὶς φρικιᾶ. Πῶς νὰ ἐμφανισθεῖ σ' αὐτό τὸ δικαστήριον, στὸ ὁποῖο δικαστὴς εἶναι ὁ δικαιοκρίτης Θεός πού τὰ ξέρει ὅλα; Ξέρει τίς πράξεις μας τίς φανερές καὶ τίς κρυφές, ξέρει ἀκόμη καὶ τοὺς λογισμούς μας καὶ τίς τελευταῖες ἐπιθυμίες μας. Ὅλα τὰ γνωρίζει. Πῶς λοιπὸν νὰ ἐμφανισθοῦμε στὸν θρόνον τῆς κρίσεως; Ἄν πρῶτα περάσουμε ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς χάριτος. Ἐκεῖ μέ τὸ αἷμα τοῦ

Ἐσταυρωμένου ὅχι μόνον οἱ δίκαιοι γίνονται δικαιότεροι, οἱ ἅγιοι ἀγιότεροι, ἀλλά καί οἱ ἁμαρτωλοὶ γίνονται δίκαιοι καὶ ἅγιοι, ξεπλένονται καὶ καθαρίζονται!

Ἔτσι δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε ἀπὸ τὸν θρόνο τῆς κρίσεως, ἀλλὰ μέ χαρά καὶ εὐφροσύνη καὶ ἀλαλαγμό, δοξολογώντας καὶ ὑμνολογώντας τὸν Κύριο θὰ φθάσουμε στὸν τρίτο θρόνο, στὸν θρόνο τῆς δόξης. Στὴν Ἀποκάλυψη λέγει· «ὁ νικῶν δώσω αὐτῷ καθίσαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου ὡς καὶ ἐγώ... ἐκάθησα μετὰ τοῦ πατρός μου» (3,21), αὐτὸς πού θὰ νικήσει θὰ καθίσει μαζί μου στὸν θρόνο. Ὅποιος περάσει ἀπὸ τὸν θρόνο τῆς χάριτος καὶ πάρει τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν, φθάνει στὸν θρόνο τῆς κρίσεως ἀκίνδυνα καὶ καταλήγει στὸν θρόνο τῆς δόξης.

Εἴμαστε βέβαιοι γι' αὐτό, διότι ὁ Κύριος ἐνώθηκε μέ τὴν ἀνθρώπινη φύση, τὴν ἁγίασε, τὴν θέωσε, τὴν δόξασε καὶ τὴν πῆρε μαζί του καὶ τὴν κάθισε στὸν θρόνο τῆς δόξης. Ἄν μείνουμε μέχρι τέλους πιστοὶ στὸν Χριστό, ἂν ἀξιοποιήσουμε τὸ αἷμα τοῦ μέ τὴν εἰλικρινῇ Ἐξομολόγηση, μέ τὴν συνεχῇ μετάνοια καὶ μέ τὴν θεία Κοινωνία, τότε ἀνήκουμε κι ἐμεῖς στό πρόσλημμα, τὸ ἅγιο, τὸ ἔνδοξο, πού θὰ θρονιαίσει στὸν θρόνο τοῦ οὐρανοῦ, στὴ βασιλεία μαζί μέ τὸν Χριστό μας.

Γι' αὐτό στό εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα λέγει ὁ Κύριος· «ὅποιος ὁμολογήσει ἐμένα καὶ τὸ εὐαγγέλιό μου... Ὅποιος ντραπεῖ ἐμένα καὶ τὸ εὐαγγέλιό μου...». Δὲν λέγει μόνο «ὅποιος ὁμολογήσει ἐμένα θὰ καθίσει μαζί μου στὸν θρόνο», ἀλλὰ «καὶ τὸ εὐαγγέλιό μου», καὶ ἐπίσης «ὅποιος ντραπεῖ ἐμένα καὶ τὸ εὐαγγέλιό μου, θὰ χαθεῖ στὴν κόλαση». Δὲν φθάνει νὰ πεῖ μόνον «ἐμένα», ἀλλὰ λέγει καὶ «τὸ εὐαγγέλιό μου»; Τὸ εὐαγγέλιο δὲν εἶναι μόνο τὸ βιβλίο πού διαβάζουμε. Τὸ εὐαγγέλιο εἶναι ὁ σταυρός καὶ ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, εἶναι τὸ μυστήριό τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ζώντας αὐτὴ τὴ ζωὴ οἱ πιστοὶ διακηρύττουν τὸν θάνατο καὶ τὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, ὅπως λέει ὁ ὕμνος: «Τὸν θάνατόν σου καταγγέλλομεν, Κύριε, καὶ τὴν ἀνάστασίν σου ὁμολογοῦμεν».

Ἔτσι, λοιπόν, ἀδελφία μου, ἂν μέ ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστό, πού τὴ δείχνουμε μέ τὴν ἀγάπη μας πρὸς τὴν Ἐκκλησία καὶ μέ τὴν ὑπακοή μας στό θέλημά του, πού τὸ διαβάζουμε στό εὐαγγέλιο, ἂν μέ ἀγάπη καὶ μέ μετάνοια ἀξιοποιήσουμε τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, τὴ χάρι πού ρεεῖ ἀπὸ τὸν θρόνο τῆς χάριτος, θὰ περάσουμε σωτήρια ἀπὸ τὸν θρόνο τῆς κρίσεως καὶ θὰ φθάσουμε ἔνδοξοι νὰ στεφανωθοῦμε καὶ νὰ εἴμαστε αἰώνια μαζί του στὸν θρόνο τῆς δόξης.

Στ. Ν. Σάκκος
Κυριακὴ 22-3-09, Φίλυρο

Ποιός θά κολυμπήσει;

Ἡ Ἐπανάσταση τοῦ 1821 τρέχει τόν δρόμο της. Ἄλλοτε μέ δάφνες καί χαρές κι ἄλλοτε μέ ταπεινώσεις καί πίκρες. Ἄλλοτε μέ ἐνθουσιασμό κι ὁμοψυχία κι ἄλλοτε μέ ἀντιδικίες κι ἐμφύλιους σπαραγμούς.

Μάρτιος τοῦ 1825. Καταφθάνει στή Μεθώνη τῆς Πελοποννήσου πάνοπλος ὁ Ἱμπραήμ πασᾶς. Μέ τά αἰγυπτιακά ἀσκήρια του καί τά πολυπληθῆ καράβια του σκορπίζει παντοῦ πανικό. Ὁ στρατηγός Μακρυγιάννης μέ τά παλληκάρια του εἶναι ταμπουρωμένοι στό φρούριο τοῦ Νεόκαστρου στό Ναυαρίνο. Ἐκεῖνες τίς θέσεις ἀποφασίζει ὁ πασᾶς νά χτυπήσει μέ τά κανόνια του. «Τό κάστρο ἦταν σάπιο καί γκρεμιζόταν. Κι ἐμεῖς φτείναμεν μέ ξύλα σάν κασόνια ἀπό μέσα καί τά γιομίζαμε χῶμα. Καί δουλεύαμε καί πολεμοῦσαμε νύχτα καί ἡμέρα», σημειώνει στό Ἀπομνημονεύματά του ὁ θρυλικός Μακρυγιάννης.

Τί νά πρωτοαντιμετωπίσουν οἱ πολιορκημένοι; Τούς ἀπαντωτοῦς ἐχθρικούς κανονιοβολισμούς; Τά λιγοστά τους πολεμοφόδια; Τό ἐλάχιστο ψωμί; Τό νερό πού στέρεψε; Ὡστόσο βαστοῦν.

Ὁ Ἱμπραήμ, δίχως νά γνωρίζει τίς ἀνυπέρβλητες δυσκολίες τῶν πολεμιστῶν, τούς προτείνει νά παραδοθοῦν. Μά αὐτοί σάν μιά γροθιά ἐνωμένοι ἀντιστέκονται ἥρωικά. Ἀρνοῦνται πεισματικά τίς δελεαστικές προτάσεις του. Δυναμώνουν τότε τήν ἱκεσία τους στόν Κύριο. Καί νά, δέν ἀργεῖ ν' ἀπαντήσει! Στό ἀδιέξοδο τούς ἀνοίγει δρόμο, στή σκοτεινιά τούς χύνει φῶς, στήν ἀπελπισία τούς ἀναθαρρεύει τήν ἐλπίδα. Ποιός θά τό περίμενε; Αὐτά

εἶναι τά ἀστάθμητα στήν ἱστορία, πού ὁ ὀρθολογισμός ἀδυνατεῖ νά τά συλλάβει! Τί λοιπόν συνέβη;

Στό λιμάνι ἀγκυροβολεῖ ἓνα ἀγγλικό πολεμικό δίπλα στά αἰγυπτιακά πολεμικά. Εἶναι ἡ ἀγγλική γολέττα «Ἀμάραντος». Σπάζουν τό κεφάλι τους οἱ ἀγωνιστές νά βροῦν κάποιο τρόπο νά εἰδοποιήσουν τό ἀγγλικό πλοῖο, νά τό ἐνημερώσουν γιά τή δεινή τους περιπέτεια. Τί λύση νά βροῦν; Τά καράβια τοῦ δυνάστη καιροφυλακτοῦν. Μέ λύσσα παλεύουν μή τυχόν ἡ ἀγγλική φρεγάτα ἔρθει σ' ἐπαφή μέ τούς ταμπουρωμένους Ἑλληνες. Σέ ποιό σχέδιο ἐπιτέλους νά καταλήξουν; Μιά λύση μόνο ὑπάρχει. Κάποιοι νά κολυμπήσει καί νά μεταφέρει στόν κυβερνήτη τῶν Ἀγγλων τό γράμμα τῶν πολιορκημένων. Ριψοκίνδυνη ἀποστολή... Ποιός θέλει ν' ἀγκαλιάσει τόν θάνατο; Ὡρα μηδέν!

Κεῖνη τήν κρίσιμη στιγμή προσφέρεται ἐθελοντής ἓνας λεβέντης ἀπό τήν Κύπρο, ὁ Μιχάλης. Θαυμάζουν ὅλοι τό μεγαλεῖο τῆς καρδιάς του. Εὖχονται θερμά γιά τή δική του τή ζωή, ἀλλά καί γιά τό δικό τους αἶσιο τέλος. Ἀξίζει νά τονίσουμε πῶς στήν Ἐπανάσταση τοῦ 1821 ὑπολογίζεται πῶς πῆραν μέρος περίπου 1.000 Ἑλληνες Κύπριοι. Πολλοί ἀπ' αὐτούς, ἀφανεῖς ἥρωες, ἀναφέρονται στό Ἀπομνημονεύματα τῶν ἀγωνιστῶν. Ὁ ἀτρόμητος Μιχάλης πέρασε στήν ἱστορία μέ τ' ὄνομα Μιχάλης ὁ Κυπραῖος.

5 Μαΐου, βράδυ. Μέσ στο σκοτάδι πέφτει στην κρύα θάλασσα ο νεαρός Κύπριος. Πιστεύει πώς μέσ τή νύχτα θά ξεφύγει τήν προσοχή του έχθρου. Κι όμως, λάθεψε. Κάποια στιγμή αρχίζουν οί Αιγύπτιοι νά τόν πυροβολοῦν διαρκῶς. Τό παλληκάρι τότε ἀναγκάζεται νά κολυμπᾷ στό βάθος τῆς θάλασσας, γιά νά μή τόν σημάδεψουν οί ἀπανωτές σφαῖρες. Πότε μέσα στή θάλασσα τό κεφάλι του, πότε ἔξω γιά τίς πολύτιμες ἀναπνοές του, φτάνει ἐπιτέλους σῶ-ος στήν ἀγγλική φρεγάτα.

«Καί τόπεςαν τά γράμματα ἐκεῖ ὅπου βούταγε εἰς τήν θάλασσαν. Καί πῆγε εἰς τήν φρεγάδα. Καί μπαίνοντας μέσα, ἔπεςε πεθαμένος. Τόν κρεμάσανε καί βγῆκε τό νερό καί τόβαλαν σπύρτα κι ἀναστήθη. Καί εἶπε τῶν Ἑλλήνων τό χαμό τῶν γραμμάτων... Εἶπε στοματικῶς τήν κατάσταση τοῦ Κάστρου... Καί τόν πῆρε ἡ φρεγάδα καί πῆγαν εἰς τήν Ζάκυνθο καί εἶπαν αὐτά τοῦ Ναυάρχου», ἐξιστορεῖ ζωντανά ὁ Μακρυγιάννης.

Στό μεταξύ βλέπουν ἀπό τό φρούριο πῶς ἡ «Ἀμάραντος» ἀναχωρεῖ ἀπό τό λιμάνι. Ἀπογοήτευση κι ἀπελπισία τούς καταλαμβάνει. Τί θ' ἀπογίνουν; Ἄραγε ὁ Κύπριος κολυμβητής ζεῖ;

Πρόλαβε νά ἐνημερώσει τούς Ἑλλήλους; Ἄν τό ὑγρό στοιχεῖο τόν κατάπιε...;

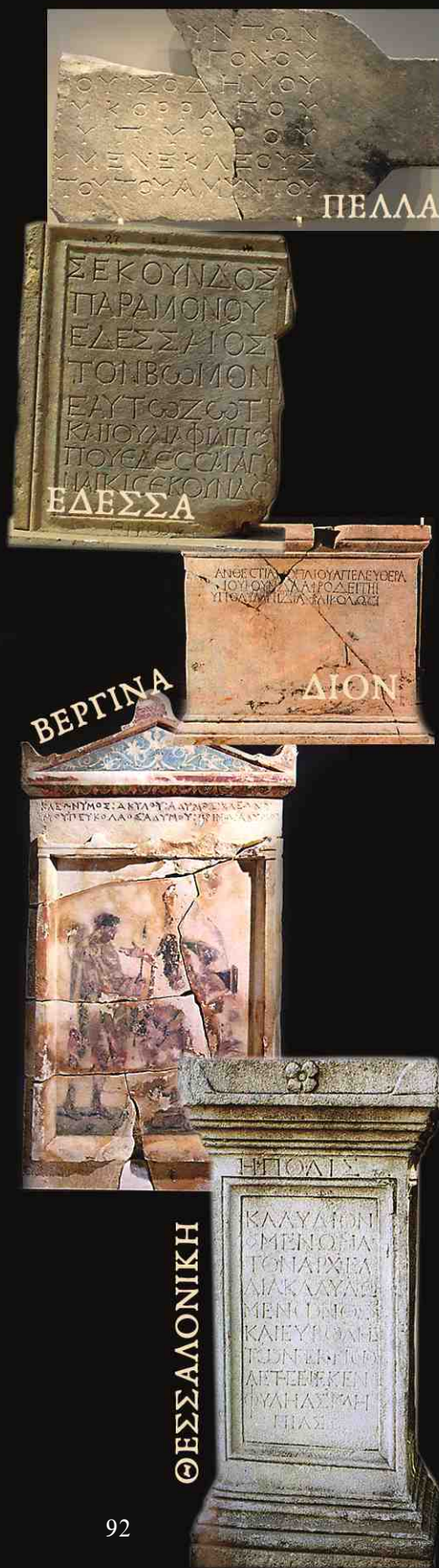
Οἱ μέρες κυλοῦν. Κι ὦ τῆς ἐκπλήξεως! Ἐμφανίζονται στό λιμάνι τοῦ Ναυαρίνου τρία πλοῖα, ἓνα ἀγγλικό, ἓνα γαλλικό κι ἓνα αὐστριακό. Ἑλλήλοι ἀξιωματικοί παρουσιάζονται μπροστά στόν Ἱμπραήμ καί τόν πιέζουν ν' ἀφήσει ἐλεύθερους τούς ἔγκλειστους τοῦ κάστρου. Κι ἦρθε, ἐπιτέλους, ἡ πολυπόθητη στιγμή πού καρτεροῦσαν! Ἡ ὥρα τοῦ λυτρωμοῦ τους ζύγωσε. Τρία εὐρωπαϊκά πλοῖα παραλαμβάνουν τούς 1.180 πολιορκημένους. Σῶοι καί ἀβλαβεῖς ἀγκυροβολοῦν στό λιμάνι τῆς Καλαμάτας.

Κι εἶναι τούτη ἡ λυτρωτική σκηνή γιά τόν ἥρωα Μιχάλη ἡ καταξίωση τῆς ἐπικίνδυνης ἀποστολῆς του. Ἀναγαλλιάζει ἡ καρδιά του. Ἀναπνέει γεμάτος ἱκανοποίηση. Ἀξιώθηκε νά δείξει τή θυσιαστική του ἀγάπη στήν πατρίδα, γιά νά σμιλευτεῖ ἡ λευτεριά τοῦ πολύπαθου Γένους μας!

Οἱ ἥρωες εἶναι ἀπλοί, ταπεινοί. Δέν περιμένουν ἀναγνώριση, ἐπαίνους καί βραβεῖα. Δέν ἐπαναπαύονται σ' ὅ,τι πέτυχαν. Ρίχνονται σέ νέες περιπέτειες, ὅπου τό καθήκον τούς καλεῖ. Ἔτσι κι ὁ γενναῖος Μιχάλης συνεχίζει νά προσφέρει ἀθόρυβα τίς ὑπηρεσίες του στήν πατρίδα. Σέ μιᾷ κρίσιμη καί σφοδρή μάχη, στούς Μύλους τῆς Λέρνης (Ἰούνιος τοῦ 1825), πολεμᾷ ἥρωικά καί πέφτει κάτω νεκρός. Τό ἄλικο αἷμα του ὅμως θά λιπάνει τό δέντρο τῆς λευτεριάς.

Ἑλληνίς

Ἡμερολόγιο ἐκστρατείας

«Τό καταλληλότερον ράπισμα»

Μάρτιος 1919. Ὁ ἐλληνικός στρατός ἔχει ἀπελευθερώσει τό Κιλκίς καί τή Δοϊράνη καί τίς ἐνδιάμεσες περιοχές, ἡ Μοίρα ἐπιστρέφει στή Θεσσαλονίκη καί ἀπό ἐκεῖ στίς 21 Μαρτίου φτάνει στήν κωμόπολη Πόρνα Σερρών (σημερινό Γάζωρο). Τήν 25η Μαρτίου ἀνατίθεται στόν ἑφεδρό ἀνθυπολοχαγό Β. Κανελλόπουλο, δάσκαλο, νά ἐκφωνήσῃ τόν πανηγυρικό τῆς ἡμέρας στήν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ.

Γράφει στό ἡμερολόγιό του, πού τό ἐπιγράφει «ἡμερολόγιο ἐκστρατείας», μεταξύ ἄλλων καί τά ἐξῆς συγκινητικά:

«...Πόλεμοι φοβεροί, τρομακτικοί ἐπὶ βυζαντινῶν ἐγένοντο εἰς τοὺς ἰδίους τόπους τῆς Μακεδονίας, ἀλλά καθ' ὅλους τούτους ἐπεκράτει τό δίκαιον τοῦ ἐλληνισμοῦ. Βραδύτερον καί οὐχί πρό πολλῶν ἐτῶν μετεχειρίσθησαν διάφορα ψευδῆ ἐπιχειρήματα καί ψευδεῖς ἱστορίας ὅπως πείσωσι τοὺς ἀμαθεῖς ὅτι ἡ Μακεδονία δέν κατωκίετο ἄλλοτε ἀπὸ Ἑλλήνων ἀλλά ἀπὸ Βουλγάρους. Ἄλλ' ἐάν ὑποθέσωμεν ὅτι σήμερον εἶναι τελείως ἔρημη ἡ Μακεδονία, δέν ὑπάρχει δηλαδή οὐδεὶς ζῶν ἄνθρωπος ὅπως ἀποδείξῃ τήν ἀείποτε ἐλληνικότητα τῆς Μακεδονίας, ὑπάρχουν ἄλλοι μάρτυρες, ὑπάρχουν οἱ αἰώνιοι ἄψυχοι καί κεκρυμμένοι μάρτυρες οἱ ἀποδεικνύοντες τό δίκαιον τοῦ ἐλληνισμοῦ. Ποιοί εἶναι οὗτοι; Εἶναι τά ὑπὸ τήν γῆν ταύτην κεκρυμμένα διάφορα ἀρχαῖα νομίσματα, πλάκες, ἀγάλματα κτλ. ἀναγράφοντα ἐλληνιστί ὀνόματα ἐλλήνων βασιλέων ἢ διάφορα ἱστορικά γεγονότα. Ἡ ἄψυχη αὕτη μαρτυρία εἶναι τό καταλληλότερον ράπισμα κατὰ τῶν Βουλγάρων. Μεθ' ὅλα ὅμως ταῦτα τά ἐπιχειρήματα, ἅτινα οὐδέν κέρδος προσέφερον εἰς αὐτούς, ἤρχισαν τήν βίαν, τό κάψιμον δηλαδή αἰφνιδίως ἐλληνικῶν χωρίων, τήν κατεδάφισιν βυζαντινῶν ναῶν -τῶν ἄλλων τούτων εἰλικρινῶν μαρτύρων τοῦ ἐλληνισμοῦ- τὰς δολοφονίας, τὰς πίεςεις ἐν γένει διὰ τήν ἀλλαγὴν τῆς γλώσσης. Καί εἰς τινά μὲν μέρη, ἐλάχιστα, κατῴρθωσαν νά ἀλλάξουν πρὸς στιγμὴν τήν γλῶσσαν τῶν κατοί-

κων τούτων προσωρινῶς. Ἐν μόνο πράγμα δέν κατῴρθωσαν καθὼς δέν κατῴρθωσαν καὶ οἱ Τούρκοι: τὴν ἀλλαγὴν τῆς συνειδήσεως. Ἡ ἐλληνικὴ καρδιά ἦτο καὶ παρέμεινε ἀκεραία ἐλληνικὴ. Τὴν καλυτέραν ὅμως ἀπάντησιν περὶ τῆς ἀκμῆς τῆς φυλῆς τὴν ἔδωσαν καὶ πρὸς τοὺς Τούρκους καὶ πρὸς τοὺς Βουλγάρους τὰ ἐλληνικά ὄπλα. Ἡ ἐλληνικὴ ἀνδρεία καὶ ὁ ἐλληνικὸς πατριωτισμὸς κατὰ τὴν τελευταίαν ἑπταετίαν (σ.σ. 1912-1919) ὑπερέβη πάντα ὑπολογισμὸν. Ἀποτέλεσμα τῆς πρωτοφανοῦς ταύτης ἐντάσεως τῆς ἐλληνικῆς ἀνδρείας εἶναι αἱ ἀλλεπάλληλοι ἐν εἵδει κομβολογίου νίκαι: Σαραντάπορον, Κιλκίς, Δοϊράνη, Μπιζάνι, Μπέλλες, Σκρά, Στρυμὼν κλπ. Ἐξεδιώχθησαν δέ κακὴν κακῶς τελευταίως οἱ Βούλγαροι ἐκ τῆς Μακεδονίας ὡς φαρμακεροὶ ὄφεις οἵτινες ὀρμηθέντες ἀπὸ τὰς ἀγρίας αὐτῶν φωλεάς ἠθέλησαν ὑπούλως νὰ κτίσωσι νέαν φωλεάν εἰς τὸν ἀνθοβολοῦντα κῆπον τοῦ ἐλληνισμοῦ, τὴν Μακεδονίαν...».

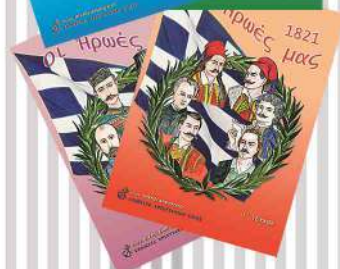
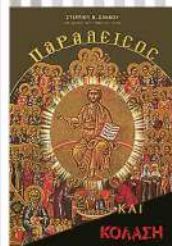
Μετά τὴν ὁμιλία σημειώνει στὸ ἡμερολόγιό του:

«...Ἄκρα σιγὴ ἐβασίλευε, οὔτε ὁ ἐλάχιστος ψίθυρος ἠκούετο. Λόγῳ ὅμως τοῦ συνωστισμοῦ τοῦ μεγάλου συνέβησαν καὶ λιποθυμῖαι, ἰδίως γυναικῶν. Ἀπὸ τοῦ μέσου ὅμως τοῦ λόγου μου καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου ἀναλύονται ἐπὶ τό παραστατικώτερον αἱ ἐκ παραδόσεως ἐθνικαὶ ἐλπίδες τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν, τότε βλέπω ζωγραφισμένην καὶ ἀγωνιώδη τὴν συγκίνησιν εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων. Δάκρυα ἐν εἵδει πρωινῆς δρόσου κατέρχονται ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὰς παρειάς τῶν περισσοτέρων καὶ ἴδια γερόντων πλησίον μου ἰσταμένων καὶ οἵτινες κλαίονσι ὡς μικρά παιδία ἀρθρώνοντες σιγανῶς διαφόρους συγκεκομμένας ὑπὸ τῶν λυγμῶν λέξεις...».

Μ' αὐτό τό ἥρωικό φρόνημα προχωροῦσε πάντοτε ὁ Στρατός μας, γι' αὐτό καὶ ἔγραψε σελίδες δόξης.

Ἐπιμέλεια Γ. Μ.

ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5,
Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

Τά SMS τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων

- Κυρία, νά σᾶς πῶ; Διάβασα στό διαδίκτυο ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔστελναν sms τόν 4ο αἰώνα πρὸ Χριστοῦ! φωνάζει ὁ Πέτρος, μόλις μπαίνω στήν τάξη.

- Ναί, σιγά μή εἶχαν καί viber! σχολιάζει τό πειραχτήρι, ὁ Κωστής...

- Κι ὅμως, παιδιά, οἱ πρόγονοί μας εἶχαν ὑψηλό σύστημα τηλεπικοινωνίας! Ξέρετε ὅτι μία μόλις νύχτα χρειάστηκε γιὰ νά μεταδοθεῖ τό μήνυμα τῆς ἄλωσης τῆς Τροίας στίς Μυκῆνες, ἐνῶ 550 χιλιόμετρα χωρίζαν τίς δύο πόλεις;

- Καί πῶς τά κατάφεραν κυρία;

- Ἡ εἴδηση ταξίδεψε μέσω διαδοχικῶν φρυκτωριῶν μέ ἓνα προσυμφωνημένο μήνυμα. Τό γεγονός ἀναφέρεται στήν τραγωδία «Ἀγαμέμνων» τοῦ Αἰσχύλου καί ἀπο-τελεῖ τήν ἀρχαιότερη μορφή τηλεπικοινωνίας. Οἱ φρυκτωρίες, ἐκμεταλλευόμενες τά νησιά

τοῦ Αἰγαίου καί τήν ὀρεινὴ μορφολογία τῆς χώρας, χρησιμοποιοῦνταν γιὰ τή μετάδοση μηνυμάτων μέσω τῆς φωτιᾶς καί ἐνός κώδικα ἀναπαράστασης γραμμάτων. Ἄν ἦταν νύχτα, οἱ φρυκτωροὶ ἀναβαν λαμπρές φωτιές γιὰ τή μετάδοση σημάτων, ἐνῶ κατὰ τή διάρκεια τῆς ἡμέρας χρησιμοποιοῦσαν πυκνὸ καπνὸ.

- Ὅμως ὁ Πέτρος εἶπε γιὰ συγκεκριμένα μηνύματα, κυρία!

- Καί βέβαια! Σέ καταστάσεις γιὰ τίς ὁποῖες δέν ἦταν δυνατόν νά ἔχει προσυμφωνηθεῖ μήνυμα,

ἐπινοήθηκε στά μέσα τοῦ 4ου αἰ. π.Χ. ἓνας... «ὕδραυλικὸς τηλεγράφος» ἀπὸ τόν Στυμφαλὸ στρατηγὸ Αἰνεΐα τόν Τακτικό. Ἦταν ὁ πρῶτος πού ἀσχολήθηκε καί ἔγραψε ἓναν ὁδηγὸ γιὰ τίς στρατιωτικὲς ἐπικοινωνίες, καθὼς θεωροῦσε ὅτι οἱ φρυκτωρίες δέν ἐπαρκοῦσαν, γιατί δέν ὑπῆρχαν λεπτομέρειες στό μήνυμα καί ὁ χρόνος πού χανόταν ἦταν πολὺτιμος. Ἡ ἐφευρέσή του ἔκανε ταχύτερη καί ἀσφαλέστερη τήν ἐπικοινωνία.

- Πῶς ἦταν κατασκευασμένος ὁ ὕδραυλικὸς τηλεγράφος;

- Ἡ περιγραφή του διασώθηκε ἀπὸ τόν ἱστορικό Πολύβιο πού ἔζησε τόν 2ο αἰώνα καί εἶναι πραγματικά ἐντυπωσιακή.

Δεῖτε σέ αὐτὴν τήν εἰκόνα καί θά καταλάβετε πὺ εὐκόλα ὅσα σᾶς λέω: Ἕνας χάλκινος κάδος κυλινδρικής μορφῆς ἦταν τοποθετη- μένος σέ ὅλους τοὺς σταθμοὺς ἐπικοινωνίας. Στό κάτω μέρος του ὑπῆρχε μία μικρὴ βρύση, ἓνας κρουινὸς ὅπως λεγόταν, ἴδιας διαμέτρου, ὥστε ὅταν ἔτρεχε νερό ἢ ροή του νά εἶναι ἴδια σέ ὅλους τοὺς σταθμοὺς, καί μία λεκάνη.

Τό ὕψος τῶν κάδων ἦταν περίπου 1,50 μέτρο καί τό πλάτος τους περίπου μισό μέτρο. Πάνω στό νερό τοῦ κάθε κάδου ἐπέπλεε ἓνα ξύλινο ραβδί πού ἦταν κάθετα στηριγμένο σέ ἓναν πλωτήρα ἀπὸ κυλινδρικό φελλό, πού εἶχε διάμετρο λίγο μικρότερη ἀπὸ τοὺς κάδους. Τό ραβδί αὐτό ἦταν χωρισμένο σέ παράλληλους κύκλους πού εἶχαν ἀπό-

σταση περίπου 6 εκατοστά μεταξύ τους. Στά κενά τῶν κύκλων ἦταν σημειωμένες κωδικοποιημένες πληροφορίες στρατιωτικῆς κυρίως φύσης, οἱ ἴδιες σέ ὅλους τούς κάδους, μέ ποικίλο περιεχόμενο: «ἐχθρός ἐν ὄψει», «κυκλωτική κίνηση», «πεζικό ἐν δράσει», «ἄφιξη βασιλέως», «παύσατε πῦρ», «ἀπελευθέρωση ὁμήρων», «παραπλανητικά σήματα», «κατά μέτωπο ἐπίθεση», «κροῦσμα λοιμοῦ».

Ἡ ἐπικοινωνία γινόταν ἐφικτή μέ τή χρήση φωτεινῶν σημάτων ἀνάμεσα στούς χειριστές τῶν σταθμῶν. Ὅταν ἔπρεπε νά μεταδοθεῖ ἓνα μήνυμα, εἰδοποιοῦσαν τόν ἐπόμενο σταθμό ὑψώνοντας ἓναν πυρσό. Ὅταν ὁ ἐκάστοτε σταθμός εἰδοποιοῦσε καί αὐτός μέ ἓναν πυρσό ὅτι ἦταν ἔτοιμος νά λάβει μήνυμα, ὁ πομπός ὕψωνε τόν πυρσό του γιά δευτέρη φορά καί τήν ἴδια στιγμή ἄνοιγαν οἱ δύο χειριστές τίς βρύσες. Ὅταν τό ξύλινο ραβδί, καθώς κατέβαινε, ἔφτανε στό μήνυμα πού ἤθελαν νά μεταδοθεῖ, τότε ὁ πομπός ἔσβηνε τόν πυρσό του καί ἐκλείναν ταυτόχρονα καί οἱ δύο τίς βρύσες. Τό μήνυμα εἶχε φτάσει! Τό ἴδιο γινόταν καί μέ τούς ἐπόμενους σταθμούς.

- Κυρία, θά ἔπρεπε νά συγχρονίζονται ἀπόλυτα ὁ πομπός καί ὁ δέκτης!

- Μπράβο, Νίκο! Γιά νά μήν γίνει λάθος στό μήνυμα, κάτι πού θά μπορούσε νά ἀποβεῖ μοιραῖο, ἔπρεπε οἱ κινήσεις τους νά γίνονται μέ μεγάλη ἀκρίβεια.

- Ὁ στρατός ἔτσι εἶχε τή δυνατότητα νά ἐπικοινωνεῖ μέ συγκεκριμένα μηνύματα! Ὑπέροχο ἀκούγεται...

- Naί, παιδιά. Σέ περίπτωση εἰσβολῆς ἢ ἐχθροῦ πού πλησίαζε, φαίνονταν μόνο οἱ σύντομες λάμψεις τῶν πυρσῶν καί δέν μπορούσαν νά ὑποκλέψουν μέ κανένα τρόπο τό μήνυμα. Ἡ εὐφυέστατη μέθοδος ἀποστολῆς προσυμφωνημένων μηνυμάτων χρησιμοποιήθηκε κυρίως στήν αὐτοκρατορία τοῦ Με- γάλου Ἀλεξάνδρου. Μηνύματα στάλθηκαν ἀργότερα καί ἀπό τή Σικελία στήν Καρχηδόνα κατά τή διάρκεια τοῦ πρώτου καρχηδονιακοῦ πολέμου.

- Ὁ τηλεγράφος τοῦ Αἰνεΐα ἄνοιξε τό δρόμο καί γιά μελλοντικές μορφές ἐπικοινωνιῶν, ἔτσι δέν εἶναι κυρία;

- Naί, ἀφοῦ πίσω ἀπό κάθε σχεδόν ἐπιστημονική ἐφεύρεση κρύβεται μία ἐλληνική πρωτοπορία! Ἀλλά τώρα κάτι ἄλλο θέλω νά σᾶς ρωτήσω. Ἐσεῖς, στέλνετε μηνύματα;

- Ἐννοεῖται, κυρία... Κάθε μέρα μέ μηνύματα ἐπικοι-

νωνοῦμε μεταξύ μας.

- Μηνύματα σέ μικρές ἢ σέ μεγάλες ἀποστάσεις;

- Σέ ὅλο τόν κόσμο!

- Ἀξίζει ἀλήθεια νά μάθετε καί μία ἄλλη μέθοδο ἀποστολῆς μηνυμάτων, γρήγορη, ἀνέξοδη, μέ μεγάλη ἐμβέλεια καί μέ βέβαιο τό ἀποτέλεσμα!

- Ἐχετε βρεῖ κάποια καινούργια ἐφαρμογή σίγουρα...

- Ὁχι, παιδιά, αὐτή ἡ... «ἐφαρμογή» εἶναι πολύ παλιά, ἀλλά πάντα σύγχρονη γιά ὅσους τή χρησιμοποιοῦν. Μπορεῖτε νά στέλνετε μηνύματα κάθε στιγμή καί ὥρα μέ ἓνα ἄλλο μέσο, τήν προσευχή. Στόν τηλεγράφο τοῦ Θεοῦ καθημερινά φτάνουν μηνύματα ἀπό τή γῆ καί Ἐκεῖνος εἶναι ἕτοιμος νά τά ἀκούσει καί νά βοηθήσει. Στίς δύσκολες στιγμές τῆς ζωῆς σας μήν διστάζετε νά στείλετε μήνυμα ἔκτακτης ἀνάγκης στόν οὐρανό. Ἀλλά καί στίς ὁμορφες στιγμές σας στείλτε τά εὐχαριστῶ σας γιά νά... πολλαπλασιαστεῖ ἡ χαρά σας! Χρόνια τώρα ὁ δέκτης εἶναι ἀπόλυτα συγχρονισμένος μέ τίς καρδιές καί περιμένει τά δικά σας προσωπικά μηνύματα! Τί λές ἐσύ, Ἀντιγόνη;

- Κυρία, ἂν ὅπως λέτε λειτουργεῖ τόσο καλά αὐτή ἡ ἐφαρμογή, ἀρχίζω ἀπό τώρα νά στέλνω μηνύματα... ἔχω τόσα νά Τοῦ πῶ!

M.E.X.

Ἀπό τήν πένα τῶν ἀναγνωστῶν

Μικρά παραδείγματα, μεγάλα μαθήματα

- Μαμά, θά ἤθελα κι ἐγώ νά ντυθῶ mini mouse.

- Μά, παιδί μου, ἐμεῖς δέν ντυνόμαστε καρναβάλια γιατί δέν θά μᾶς γνωρίσει ὁ Χριστοῦλης, πού μᾶς προσέχει καί μᾶς φυλάει.

Ἐφυγε ἡ μικρή Μαρία ἱκανοποιημένη ἀπό τήν ἀπάντηση τῆς μαμᾶς της.

Τήν ἄλλη μέρα στόν παιδικό σταθμό ὅταν ἡ κυρία προσκάλεσε ὅλα τά παιδιά στό ἀποκριάτικο πάρτι καί τά ρώτησε τί θά ντυθοῦν, ἡ Μαρία, μόλις ἦρθε ἡ σειρά της εἶπε: «Κυρία, ἐγώ δέν θά ντυθῶ, γιά νά μέ γνωρίσει ὁ Χριστοῦλης».

Κι ἔτσι τό 4χρονο κοριτσάκι ἔκανε τήν ὁμολογία του, χωρίς κᾶν νά τό γνωρίζει, χωρίς νά ὑπερηφανευτεῖ, ὅπως κάνουν οἱ μεγάλοι, πού, πολλές φορές, ἀπό τήν πολλή σκέψη -πῶς νά τό πῶ, πῶς θά τό πάρουν, τί θά σκέφτονται γιά μένα- στό τέλος δέν μιλοῦμε καί σκύβουμε τό κεφάλι.

Ἐνῶ ὁ Χριστός εἶπε: ὅποιος δέν γίνει σάν αὐτά τά παιδιά, δέν θά μπεῖ στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Μακάρι νά ἦμασταν σάν τά παιδιά, ἀγνά καί καθαρά. Μακάρι νά εἶχαμε τήν πίστη καί τήν ἐμπιστοσύνη τους.

Καθώς ὅμως ὁ χρόνος δέν γυρνάει πίσω... ὡς μεγάλοι πού ἤδη εἴμαστε, τό σίγουρο πού μπορούμε νά κάνουμε, εἶναι νά προσευχήμαστε στόν Θεό γιά ὅλα τά παιδιά μας, τά παιδιά τῆς πατρίδας μας, νά τά ἀσφαλίζει, γιά ἓνα καλύτερο αὔριο, σίγουρο, γεμάτο πίστη κι ἐλπίδα!

Φιλοθέη

Σχόλιο στην επικαιρότητα

Συμφωνία ἢ ταπεινωτική συνθηκολόγηση;

«Ἐπιζητεῖται ὁ τεμαχισμός τῆς Ἑλλάδας», ἔλεγε λίγους μῆνες πρὶν φύγει, ὁ ἱστορικός Σαράντος Καργάκος. Μήπως αὐτό εἶναι τό προσδοκώμενο καί μέ τήν περίπτυστη συμφωνία τῶν Πρεσπῶν, ἡ ὁποία ἀποκόπτει τή Μακεδονία ἀπό τόν ἐθνικό κορμό; Ἀναρωπιέται κανεῖς: πρόκειται γιά συμφωνία ἢ γιά συνθηκολόγηση μετά ἀπό μία βαρειά πολεμική ἥττα; Γιά πρώτη φορά μέ τή λεγόμενη «συμφωνία» ἐκχωρεῖται σέ ἄλλη χώρα ἐλληνική ἐθνική ταυτότητα. Ἡ κυβέρνηση, μάλιστα, τῆς Ἑλλάδας παρέδωσε περισσότερα ἀπό ὅσα εἶχε ἀξιώσει ὁ Κίρο Γκλιγκόροφ.

Γιατί, ἀλήθεια, δόθηκε τό ὄνομα Μακεδονία, μακεδονική γλῶσσα καί ἐθνικότητα σέ ἓνα σλαβικό λαό, πού δέν κατοικοῦσε ποτέ στήν περιοχή τῆς Μακεδονίας; Γιατί ντρέπονται οἱ Σκοπιανοί νά παραδεχθοῦν ὅτι εἶναι Σλάβοι;

Ἀναμφισβήτητα, τά ὀνόματα καί οἱ πολιτισμοί δέν χαρίζονται, δέν κλέβονται· γεννιοῦνται, αὐξάνονται, ἀναμετρῶνται μέ τόν χρόνο καί ἐπιβιώνουν ὅσοι καταξιώνονται. Τό ὄνομα τῆς Μακεδονίας καί τῶν Μακεδόνων εἶναι ἀποκλειστικά ἐλληνική

ἐθνολογική καί πολιτιστική ἰδιοκτησία. Ἐπιπλέον, μακεδονική γλῶσσα δέν ὑπῆρξε ποτέ ἰδιαίτερη καί ξεχωριστή. Γι' αὐτό καί δέν βρέθηκε καμία ἐπιγραφή ἢ γραπτά μνημεῖα στή γλῶσσα αὐτή, παρά μόνον ἐλληνικά, διαχρονικά. Μέ τή «συμφωνία» τῶν Πρεσπῶν χαρίζουμε στούς Σκοπιανούς τήν ψευδεπίγραφη μακεδονική ταυτότητα, γλῶσσα καί ὄνομα.

Αὐτό πού δέν κατόρθωσαν οἱ Σλάβοι μέ τίς ἐπιδρομές τους, μέσα σέ 1.400 χρόνια, χάρισθηκε μέ τήν προδοτική συμφωνία. Οἱ ἰσχυροί αὐτῆς τῆς γῆς ἐκμεταλλεόμενοι ἓναν σλαβικό λαό -τούς Σκοπιανούς- πού ἐμφανίσθηκε στήν περιοχή τόν 7ο αἰ. μ.Χ., δημιούργησαν ἓνα ψευδοκράτος μετέωρο, χωρίς δικά του θεμέλια, χωρίς ἱστορία, χωρίς ἀληθινὴ καταγωγή, χωρίς παρελθόν καί ἀσφαλῶς χωρίς μέλλον.

Βεβαίως, ἡ συντριπτική πλειοψηφία τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, σέ ποσοστό 80%, εἶναι κατά τῆς ἐν λόγω συμφωνίας. Παρ' ὅλα αὐτά ἡ παροῦσα ἐλληνική κυβέρνηση μέ 145 βουλευτές χωρίς ἐνημέρωση, χωρίς ἐθνική συνεννόηση, ἐπικύρωσε τή Διεθνῇ Συμφωνία τῶν Πρεσπῶν, ἀγνοώντας τή

θέληση του κυρίαρχου λαού, διαλύοντας τις κοινοβουλευτικές ομάδες των μικρότερων κομμάτων, με πλειοψηφία που βασίζεται σε αποστασίες βουλευτών και σε περιεργες μεταγραφές.

Γιά τή συμφωνία -τήν όποια ούτε ο πρόεδρος των Σκοπίων υπέγραψε-, έχουν τοποθετηθεί ειδικοί, επισημαίνοντας ότι είναι απαράδεκτη για πολλούς λόγους. Αναφέρουμε μερικούς:

1. Αποτελεί παραχώρηση κυριαρχικού δικαιώματος και έξυπηρετεί κυριαρχικά και γεωπολιτικά συμφέροντα μόνο ξένων κρατών, ενώ βλάπτει ουσιαστικά τα συμφέροντα της ελληνικής πολιτείας.

2. Απειλεί και μειώνει καίρια την ασφάλεια της εδαφικής κυριαρχίας.

3. Αμφισβητεί σοβαρά την εθνική, ιστορική και πολιτισμική ταυτότητα της Ελλάδας.

4. Νομικά -από πλευράς κύρους- είναι άκυρη και ανυπόστατη, γιατί παραβιάζει το Σύνταγμα της Ελλάδας, το Σύνταγμα των Σκοπίων και το Διεθνές Δίκαιο.

5. Μέσα στη Συμφωνία των Πρεσπών υπάρχουν έκφραστικές παραδοχές, των οποίων οι έννοιες δεν αποσαφηνίστηκαν. Δεν προσδιορίστηκε λ.χ. επακριβώς ποιά άρθρα του Συντάγματος των Σκοπίων επιβάλλεται να αλλάξουν, και κυρίως πώς οφείλουν να διατυπωθούν. Οι «αρχιτέκτονες» της συμφωνίας όρισαν, μετά το τέλος των συνταγματικών αλλαγών στη γείτονα χώρα, να έρθει στο ελληνικό κοινοβούλιο όχι το αναθεωρημένο πλήρες κείμενο του Συντάγματος, όπου να φαίνεται η ολοκληρωμένη διατύπωση των αναθεωρημένων άρθρων, αλλά αυτή η ίδια η συμφωνία!

6. Το άρθρο 2, §4, β, (ii) απαιτεί Δημοψήφισμα στα Σκόπια με έκβαση συνάδουσα με τη συμφωνία, δηλαδή θετικό αποτέλεσμα. Είναι γνωστό, όμως, τί απέγινε στα

Σκόπια με το Δημοψήφισμα στις 30 Σεπτεμβρίου 2018. Ο λαός άπειχε συνειδητά, για να το βγάλει άκυρο, όπως ζητούσε όχι μόνο η Αντιπολίτευση αλλά και ο ίδιος ο Πρόεδρος Δημοκρατίας Ίβάνοφ. Η συμμετοχή ήταν μόλις 36,89% και η άποχή 63,11%! Επί συνόλου εγγεγραμμένων ψηφοφόρων 1.806.336, ψήφισαν μόλις 666.344!

7. Στο κείμενο της συμφωνίας αναφέρεται ρητά ότι η ΠΓΔΜ θα ολοκληρώσει in toto (=στό σύνολο) τις συνταγματικές τροποποιήσεις έως το τέλος του 2018. Η ρήτρα, όμως, αυτή δεν ικανοποιήθηκε, αφού μέσα στο 2018 δεν ολοκληρώθηκαν οι συνταγματικές αλλαγές που απαιτούν οι Πρέσπες. Είχε το δικαίωμα η Ελλάδα να θεωρήσει τη συμφωνία λήξασα ή να αναστείλει την εφαρμογή της.

8. Άς έχουμε υπ' όψη μας ότι παραβιάζεται η συνθήκη του Βουκουρεστίου του 1913. Από αυτή και από άλλα ιστορικά γεγονότα, πουθενά δεν προκύπτει η ύπαρξη κρατικής οντότητας μεταξύ των ελληνοσερβικών συνόρων με την επωνυμία «Μακεδονία»· η σταλινο-τιτοϊκή πολιτική ήταν εκείνη που τη δημιούργησε.

9. Η συμφωνία, η οποία είναι γεμάτη από ασάφειες, πριν ακόμα εφαρμοσθεί, έχει επιφέρει οδυνηρά αποτελέσματα τόσο στον λαό όσο και στο κοινοβουλευτικό μας σύστημα· έχει επέλθει διχασμός. Επιπλέον, το άρθρο 13, §3 ορίζει: «Όποιαδήποτε διαφορά προκύψει μεταξύ των μερών σχετικά με την ερμηνεία ή εφαρμογή της παρούσας συμφωνίας... μπορεί να υποβληθεί στο Διεθνές Δικαστήριο». Για κάθε πρόβλημα, δηλαδή, για κάθε διαφωνία, αρμόδιο όργανο είναι το Διεθνές Δικαστήριο με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

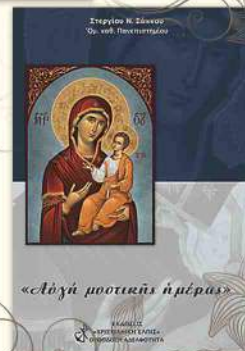
10. Στο άρθρο 20, §9 ορίζεται: «Οι διατάξεις της παρούσας συμφωνίας θα πα-

ραμείνουν σέ ἰσχὺ γιὰ ἀόριστο χρονικό διάστημα καί εἶναι ἀμετάκλητες». Τί ὑπονοεῖται καί πῶς ἐρμηνεύεται;

Συνεπῶς, τὰ Σκόπια -ἢ Βαρντάρσκα κατά τό γραμματόσημο τοῦ 1940- δέν ἔχουν σχέση μέ τή Μακεδονία καί ἔτσι δέν μποροῦν νά ὀνομάζονται «Μακεδονία» οὔτε νά ἔχουν μακεδονική γλῶσσα, ἐθνικότητα, παιδεία, συνείδηση, αἷμα, τρόπο ζωῆς. Ὁ ἐλληνικός λαός καί ὁ ἀπανταχοῦ Ἑλληνισμός δέν ἀναγνωρίζει καί ποτέ δέν θά ἀποδεχθεῖ αὐτή τή μεθοδευμένη νοθεΐα. Ἄς μή φοβόμαστε, γιατί «ἡ Ἑλλάδα ποτέ δέν πεθαίνει»! Εἶναι «τό ἄλωνακι» τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Παναγίας. Σύνομα καί πάλι θά λάμψει τό φῶς καί τό δίκαιο τῆς ἱστορίας καί τῆς Ἀλήθειας. Ἐπίκαιρη ἀντηχεῖ στά αὐτιά μας ἡ ἐκκληση τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου πρὸς τοὺς Μακεδόνες:

«Μεῖνετε ὀρθιοί στίς ἐπάλξεις, σταθεῖτε καί φυλάξτε τίς ἐθνικές καί θρησκευτικές μας παραδόσεις, διατηρήστε τήν ἐνότητα μέ τίς ρίζες μας, γιὰ νά μὴν ξεραθεῖ ἡ ψυχὴ σας, ἀλλά νά εἶναι πάντα καρποφόρα... Στό διάβα τῆς ἱστορίας μας ἡ Μακεδονία ἀπετέλεσε μῆλον ἑρίδος πολλῶν γειτόνων μας. Οἱ ἀγῶνες καί οἱ θυσίες τῶν πατέρων μας ἔσωσαν τή Μακεδονία ἀπὸ τή βία καί τήν τρομοκρατία τότε, πρὶν 100 χρόνια, τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου... Αὐτό εἶναι τό χρέος μας, ὅπως τό ἔχουμε διδαχθεῖ ἀπὸ τήν Ὁρθοδοξία μας καί τόν Ἑλληνισμό μας. Μπορεῖ νά πικραινόμαστε γιὰ κάποιες ὑποπτες συμπεριφορές μερικῶν παιδιῶν τῆς Πατρίδας μας, πού ἀποκλίνουν ἀπὸ τήν ἐθνική μας συμπόρευση. Στὴν Ἑλλάδα καί πρὶν καί σήμερα καί αὔριο κανένας δέν μπόρεσε οὔτε θά μπορέσει ποτέ νά κάμψει τό φρόνημά μας. Ἀπὸ ἐμᾶς ἐξαρτᾶται νά δικαιωθοῦν οἱ θυσίες τῶν ἡρώων μας Μακεδονομάχων».

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

«Ὁ ΠΑΝΥΜΝΗΤΕ ΜΗΤΕΡΙ!» «ΑΥΓΗ ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΗΜΕΡΑΣ»

Στ. Ν. Σάκκου

Μέ λόγο ἀπλό ἀλλά
καί βαθιά θεολογικό
ἐρμηνεύονται
Οἴκοι καί Χαιρετισμοί
τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου,
παρουσιάζοντας
τό μεγαλεῖο
τῆς μοναδικῆς προσωπικότητος
τῆς Παναγίας μας.

**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**

**Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

Αἷμα μαρτυρικό

Ἔβαλε τό ἓνα χέρι γιά ἀντήλιο ὁ Βασίλης καί μέ τά δάκτυλα τοῦ ἄλλου στό στόμα σφύριξε κλέφτικα. Περίμενε λίγη ὥρα μά δέν πῆρε ἀπάντηση. Κάθισε μέ τό ὄπλο του στήν ἀγκαλιά κοιτώντας πρός τήν ρεματιά. Ἀπό ἐκεῖ θά ξεπρόβαλλαν αὐτοί πού περίμενε. Τόν ἔστειλε ὁ καπετάνιος νά τούς προϋπαντήσῃ καί νά τούς ὀδηγήσῃ στό λημέρι. Ὡς τή ρεματιά ἔμαθε πώς θά τούς ὀδηγοῦσε ὁ Δημητρός τοῦ Θωδωρῆ ὁ γιός, πού μόλις εἶχε γεννηθεῖ σάν ἔφυγε ὁ Βασίλης γιά τό βουνό. Πολλές φορές ὀδήγησε ἄντρες ὡς τή ρεματιά ὁ Δημητρός μά ὅσο καί νά τό λαχταροῦσε δέν τόλμησε ποτέ νά ζητήσῃ ἀπό τόν καπετάνιο νά πάει αὐτός ὡς τή ρεματιά νά συναντήσῃ τό παιδί καί νά ρωτήσῃ γιά τούς δικούς του. Ἡξέρε ὁ καπετάν Γιώργης πώς ὁ Δημητρός ἦταν ἀπό τό χωριό του μά γιά κάποιο ἀνεξήγητο λόγο δέν θέλησε ποτέ μέχρι τώρα νά στείλῃ τόν Βασίλη νά τόν συναντήσῃ. Μέ τόν καπετάνιο ἦταν κοντοχωριανοί καί γνωρίζονταν καί πρὶν πάρουν τά ἄρματα. Ἐδῶ καί τρία χρόνια δέν τοῦ ἔδωσε ἄδεια οὔτε μία φορά νά κατέβῃ στό χωριό του. Ἦταν ὁ μοναδικός πού εἶχε νά δεῖ τήν οἰκογένεια τοῦ τρία ὀλόκληρα χρόνια. Τό εἶχε κρυφό παράπονο αὐτό ὁ Βασίλης μά ποτέ δέν τό ὁμολόγησε σέ κανένα. Μονάχα πρὶν ἓνα χρόνο, πού ἀνέβηκε στό λημέρι τους ὁ παπᾶ Βαγγέλης γιά νά τούς λειτουργήσῃ καί νά τούς κοινωνήσῃ, μονάχα στόν παπᾶ τό ξαγορεύτηκε τό παράπονό του καί τήν πικρία πού εἶχε γιά τόν καπετάνιο.

Σηκώθηκε ἑτοιμος γιά ἄλλη μία φορά νά σφυρίζῃ ὁ Βασίλης καί κατάπληκτος εἶδε νά ἀνηφορίζῃ τό βουνό ἀπό τήν μεριά τῆς ρεματιάς μόνος του ὁ ἴδιος ὁ καπε-

τάνιος.

- Ἦρθα νωρίτερα ἀπό σένα, Βασίλη, καί κατέβηκα ὡς τή ρεματιά νά δῶ μήπως παραφυλᾶνε μέσα στά δέντρα Τοῦρκοι, τοῦ εἶπε καί κάθισε νά ξαποστάσῃ σ' ἓνα βράχο.

Ὁ Βασίλης τόν ἄκουγε δίχως νά μπορεῖ νά ἐξηγήσῃ τό γιατί τόν ἔστειλε ἐκεῖνον νά προϋπαντήσῃ τούς νέους κλέφτες ἐνῶ ἦρθε αὐτοπροσώπως ἡ ἀφεντιά του.

Πρώτη του φορά δέν συγκρατήθηκε καί τοῦ ἔδειξε πώς εἶναι ἐνοχλημένος.

- Βασίλη, τοῦ εἶπε στοργικά ὁ καπετάνιος, μή χολιάζεις. Ἐχεις ὅλο τό δίκιο δικό σου, μά ἅμα μάθεις...

- Τί νά μάθω, καπετάν Γιώργη; τόλμησε καί τόν κοίταξε κατάματα μέ τά μάτια γεμάτα ὀργή καί παράπονο. Τί νά μάθω; Νέα ἤθελα νά ἀκούσω ἀπό τόν Δημητρό γιά τή φαμίλια. τρία χρόνια δέν ξέρω ἂν ζοῦν ἢ πέθαναν.

Κούνησε τό κεφάλι ὁ καπετάνιος καί τόν κοίταξε μέ βλέμμα γεμάτο κατανόηση.

- Καλύτερα πού δέν τά ἔμαθες ὡς τώρα, Βασίλη, ἀπάντησε καί τοῦ ἔκανε νεῦμα νά καθίσει.

- Κατέβηκα νωρίτερα ἀπό σένα νά προλάβω τόν Δημητρό νά μή σοῦ πῇ τίποτα.

- Γιατί; πότερο οὐρλιαξε παρά ρώτησε ὁ Βασίλης.

- Γιατί τά μαντάτα ἔδω καί τρία χρόνια, Βασίλη, δέν ἦταν καλά καί δέν ἤθελα νά πικραθεῖς καί νά πονέσεις, εἶπε μέ τό βλέμμα στή γῆ ὁ καπετάνιος.

Τόν κοίταξε μέ ἀγωνία ὁ Βασίλης.

- Ὁ γιός σου ὁ μεγάλος, Βασίλη, πού τόν περιμέναμε νά γίνῃ ἄντρας καί νά ἀνέβῃ νά σέ βρεῖ στό βουνό, σαλαβάτησε, ἀρ-

νήθηκε τήν πίστη του. Τόν ἔπεισε ὁ ἀγᾶς νά γίνει γαμπρός του, εἶπε μετρώντας ἕνα ἕνα τά λόγια του ὁ καπετάνιος.

- Τούρκεψε ὁ Παναγῆς μου;

Σηκώθηκε ὀρθίος ὁ Βασίλης κι ἄρχισε νά κλαίει μέ λυγμούς καί νά τραβάει τά μαλλιά του.

- Καί δέν βρέθηκε ἕνας ἄντρας νά τόν σκοτώσει, καπετάν Γιώργη;

Τόν ἄφησε νά κλάψει ὁ καπετάνιος κι ὕστερα τόν ἀγκαλιάσε στοργικά.

- Ἄν τόν σκότωνα ἕνας ἄντρας ὅπως τό λές, ὁ Παναγῆς σου θά ἦταν χαμένος γιά πάντα, Βασίλη, αἰώνια κολασμένος, καταραμένος! Μά τώρα μπορεῖς νά εἶσαι περήφανος γιά αὐτόν, τοῦ εἶπε χαμογελώντας ὁ καπετάνιος.

Ὁ Βασίλης τόν κοίταξε σάν χαμένος.

- Καπετάν Γιώργη, τί μοῦ λές; Περήφανος γιά ἕναν ἐξωμότη;

- Ὅλον αὐτόν τόν καιρό, Βασίλη, ὁ παπά Βαγγέλης πῆγε κι ἦρθε πολλές φορές στό κονάκι τοῦ Παναγῆ μέ κίνδυνο τῆς ζωῆς του. Ὁ Παναγῆς σου ἀπό τήν πρώτη στιγμή τό μετάνιωσε μά δέν μπορούσε πιά νά κάνει πίσω, εἶχε ἤδη παντρευτεῖ τήν κόρη τοῦ ἀγᾶ κι εἶχε κι ἕνα γιό. Ἡ θυγατέρα τοῦ ἀγᾶ τόν ἀγάπησε τόν γιό σου καί πείστηκε ἀπό τόν παπᾶ Βαγγέλη νά γίνει κρυφά χριστιανή καί νά βαφτίσει καί τό παιδί δίνοντας τό ὄνομά σου.

- Τό ὄνομά μου; Φώναξε σάν πληγωμένο λιοντάρι ὁ Βασίλης. Μαγάρισε τό ὄνομά μου σέ τουρκάλας γέννα; Θά τόν σκοτώσω μέ τά χέρια μου, καπετάνιο, κι αὐτόν καί τόν γιό του.

- Σύχασε, Βασίλη, σύχασε. Δέν ὑπάρχει πιά λόγος νά ταράζεσαι. Τό ἔκανε αὐτό ἄλλος, εἶπε δακρυσμένος ὁ καπετάνιος. Ὁ Παναγῆς πού δέν ἔβρισκε ἀνάπαυση γιά τήν πίστη του πού ἀρνήθηκε ὁμολόγησε στόν ἀγᾶ ὅτι εἶναι χριστιανός κι αὐτός

καί ἡ γυναίκα του καί τό παιδί του. Ὁ ἀγᾶς πάνω στήν ὀργή του ἔσφαξε μέ τά ἴδια του τά χέρια καί τόν Παναγῆ καί τήν κόρη του καί τόν ἐγγονό του.

Σταμάτησε νά μιλᾷ ὁ καπετάνιος καί μέσα στή σιωπή τοῦ βουνοῦ ἀκουγόταν πιά μονάχα ὁ λυγμός τοῦ Βασίλη, πού καί κεῖνος σιγά σιγά ἔσβησε.

- Νά εἶσαι περήφανος, Βασίλη, γιατί ἔχεις τρεῖς μάρτυρες στόν οὐρανό, ἔσπασε πρῶτος τή σιωπή ὁ καπετάνιος. Πᾶμε τώρα κάτω στή ρεματιά πού περιμένει ὁ Δημητρός μέ τούς ἄντρες. Ἐσὺ θά κατέβεις μέ τόν Δημητρό στό χωριό νά προσκυνήσεις τόν τάφο τοῦ γιοῦ σου κι ἐγώ θά ὀδηγήσω τούς καινούργιους στό λημέρι. Τοῦτος ὁ τόπος, Βασίλη, θά λευτερωθεῖ γιατί ποτίζεται μέ αἷμα μαρτύρων.

Γονάτισε κι ἀγκάλιασε τά γόνατα τοῦ καπετάνιου ὁ Βασίλης.

- Συγχώρα με, καπετάν Γιώργη, εἶπε ταπεινά, πού τόσο ἄδικα πικράθηκα μαζί σου.

- Ἄμε στό καλό, Βασίλη, καί φέρε μας λίγο χῶμα ἀπό τόν τάφο τοῦ γιοῦ σου. Νά ραίνουμε μ' αὐτό τή γῆ μας γιά νά βλαστήσει ἡ λευτεριά!

Ἑλένη Βασιλείου

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Καί ὁ Κεμάλ «Μακεδόνας»

Δέν μᾶς ἐξέπληξε ὁ πρόεδρος τῶν Σκοπίων Ἰβανόφ, ὅταν εἶπε στόν τουρκο ἐπενδυτή, πρόεδρο τῆς τουρκικῆς ἐταιρείας TAV, Sadi Sener : Ὁ Κεμάλ εἶναι Μακεδόνας, σᾶς στέλνουμε τόν Κεμάλ, μᾶς ἐπιστρέφετε ἐπενδύσεις (Kemal is Macedonian. We sent you Kemal, you have returned with investments).

Δέν θά διαφωνήσουμε βέβαια πῶς ὁ γέννημα θρέμμα τουρκος ἀναμορφωτῆς γεννήθηκε στή Μακεδονία, θά διαφωνήσουμε ὅμως μέ τή νοοτροπία καί λογική τοῦ προέδρου Ἰβανόφ, ὁ ὁποῖος γιά πολλοστή φορά προσπαθεῖ νά μᾶς πείσει πῶς καί ἡ Θεσσαλονίκη εἶναι σλάβικη. Καί καλά, αὐτός κάνει τήν ἀλτρωτική δουλειά του, οἱ δικοί μας ὅμως πού κόπτονται γιά τὰ ἀποτελέσματα τῆς διπλωματικῆς ἡττας στίς Πρέσπες τί ἔχουν νά μᾶς ποῦν; Ἐπιμένουν πῶς οἱ γείτονές μας θάβάλουν μυαλό;

Ἑλληνορθόδοξη παιδεία στήν ἔρημο

Ὁ π. Πέτρος Χίρς μᾶς ἐξέπληξε μέ τήν προσπάθειά του νά δημιουργήσει στήν ἔρημο τῆς ARIZONA τῶν ΗΠΑ ἐκπαιδευτήρια μέ τήν ἐπωνυμία «Three Hierarchs Academy of Arizona». Γράφει, ἀπευθυνόμενος στούς γονεῖς, στήν ἰστοσελίδα τῶν ἐκπαιδευτηρίων: «Θέλουμε ἀπλά καί ταπεινά νά συνεργαστοῦμε μαζί σας σέ μία ἀπό

τίς σημαντικότερες ἐπενδύσεις πού θά κάνατε: τήν ὀρθόδοξη χριστιανική ἀγωγή τοῦ παιδιοῦ σας. Ἡ Ἀκαδημία τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἰδρύθηκε γιά νά καλλιεργηθοῦν οἱ μαθητές μέ τή σοφία, τήν ἀλήθεια καί τήν ὁμορφιά τοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἀγίων του, νά διδαχθοῦν τόν ὀρθόδοξο τρόπο ζωῆς, νά ἐμβαθύνουν στήν ἐλληνική γλῶσσα, νά καταρτιστοῦν πνευματικά καί νά προετοιμαστοῦν γιά μία ζωή πνευματικῆς καί ἀκαδημαϊκῆς ἀριστείας».

Συγχαίρουμε τόν π. Πέτρο καί εὐχόμεστε ἀπό βάθους καρδίας ὁ Κύριός μας νά εὐλογήσει μέ τὰ δύο του χέρια αὐτή τήν προσπάθεια. Ἐμεῖς ἀπλά νά σχολιάσουμε πῶς στήν παιδεία τῆς πατρίδος μας καθετί πνευματικό ἐξοβελίζεται, ἡ ἐλληνική γλῶσσα παραμορφώνεται, ἡ δέ ἀριστεία ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτη (ἀπό τούς ὑπευθύνους τῆς ἡσσοнос προσπάθειας) στόν κάλαθο τῶν ἀχρήστων. Ὁ Θεός ὅμως φωτίζει ἀνθρώπους ὥστε καί στήν ἔρημο νά φυτρώνουν αὐτά πού ἐμεῖς ξεριζώνουμε καί ἀπεμπολοῦμε.

Γιά ἄλλη μία φορά!

Οἱ Ἑλληνες πού ἀναγκάστηκαν τὰ τελευταῖα χρόνια νά ἀναζητήσουν δυνατότητες καί εὐκαιρίες στό ἐξωτερικό μᾶς ἔκαναν γιά ἄλλη μία φορά περήφανους.

Τό Πανεπιστήμιο τοῦ Cambridge ἀνακοίνωσε στίς 19/12/2018 ἕνα σημαντικό ἐ-

Συζητώντας τά γεγονότα...

πίτευγμα της ελληνικής ομάδας του Ίνστιτούτου Wellcome Sanger (βλ. protothema.gr). Η ομάδα που τά μέλη της στην πλειονότητά τους είναι Έλληνες και Κύπριοι διαπίστωσε ότι ένα ενεργό συστατικό που χρησιμοποιείται στη θεραπεία νόσων του ματιού, ανακόπτει την εξέλιξη της επιθετικής μορφής καρκίνου του αίματος.

Γιά χάρη του παππού

Όλα ξεκίνησαν από την επιθυμία του Θωμά Μπίκια να βοηθήσει τον παππού του που υπέφερε από πάρκισον. Συνεργάστηκε με άλλους δύο συμφοιτητές του τμήματος Ήλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Υπολογιστών του ΑΠΘ και κατασκεύασαν μία συσκευή που θα περιορίζει ως και θα εξαφανίζει τό τρέμουλο του πάρκισον.

Είναι αξιοσημείωτη η δήλωση του Θωμά: «Τά ελληνικά Πανεπιστήμια παρέχουν πολύ ύψηλό γνωστικό επίπεδο που επιτρέπει τή σύλληψη και τή υλοποίηση κάποιας ιδέας... Δυστυχώς ή οικονομία τής Ελλάδος δέν διευκολύνει τήν κατάσταση... αλλά όλα αντιμετωπίζονται δουλεύοντας πολλές ώρες και ζητώντας βοήθεια από τούς κατάλληλους ανθρώπους». Τά παιδιά μ' αυτή τή συσκευή κατέκτησαν τήν πρώτη θέση στον διαγωνισμό καινοτομίας Cosmote Hackathon 2018.

Επιτέλους μία πρωτοβουλία!

Η ύπογεννητικότητα στην Ελλάδα είναι ο ύπ' αριθμόν ένα κίνδυνος πέρα από κάθε έχθρική επιβουλή τών γειτόνων μας! Έδω και δεκαετίες κρούουν τόν κώδωνα του κινδύνου, σύλλογοι, φορείς και ειδικοί αναλυτές. Νά που επιτέλους κάποιον κατάφεραν νά κινητοποιήσουν. Η Έταιρεία ΓΙΩΤΗΣ υίοθετεί 86 απομακρυσμένα χωριά τής πατρίδας μας και στηρίζει τίς γυναίκες οί όποιες επιθυμούν νά γίνουν μητέρες αλλά διστάζουν λόγω τών δύσκολων συνθηκών. Αναλαμβάνει όλα τά έξοδα παρακολούθησης τής έγκυμοσύνης τούς και του τοκετού. Θερμά συγχαρητήρια! Άλλοι για διαφημιστικούς λόγους κατήντησαν νά χρηματοδοτήσουν τίς παρελάσεις ντροπής. Εύτυχώς υπάρχουν κι εκείνοι που έχουν ύψηλές ευαισθησίες και θέτουν ύψηλούς στόχους.

Και στή Βοστώνη!

Τελικά τό τραγούδι «Μακεδονία ξακουστή» εις πείσμα έσωτερικών και έξωτερικών αντιδράσεων έχει γίνει σήμα κατατεθέν όχι μόνο για τή Μακεδονία μας αλλά και για κάθε τί ελληνικό. Μ' αυτό τόν συμβολισμό τραγουδήθηκε και χορεύτηκε σέ γήπεδο του μπάσκετ στή Βοστώνη πρός τιμήν του έλληνα κορυφαίου μπασκετμπολίστα Γιάννη Άντετοκοῦμπο, ό όποιος σημειωτέον δέν είναι από τή Μακεδονία.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΤΕΛΟΓΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ